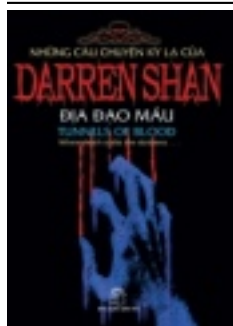

Những câu chuyện kỳ lạ của Darren Shan (Tập 3: Địa đạo máu)

Contents

Những câu chuyện kỳ lạ của Darren Shan (Tập 3: Địa đạo máu)	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	5
3. Chương 03	9
4. Chương 04	13
5. Chương 05 + 06	16
6. Chương 07 + 08	21
7. Chương 09 + 10	26
8. Chương 11 + 12	31
9. Chương 13	35

Những câu chuyện kỳ lạ của Darren Shan (Tập 3: Địa đạo máu)

Giới thiệu

Những câu chuyện kỳ lạ của Darren Shan là bộ truyện viết về đời sống của ma-cà-rồng nhưng lại không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhung-cau-chuyen-ky-la-cua-darren-shan-tap-3-dia-dao-mau>

1. Chương 01

Một tháng trước...

Tên tôi là Darren Shan. Tôi là một ma-cà-rồng nửa mùa.

Trước khi lấy trộm con nhện của một ma-cà-rồng, tôi đã từng là một con người bình thường. Ma-cà-rồng Crepsley ép buộc tôi làm đệ tử, rồi trở thành một phụ tá của ông ta. Tôi đã gia nhập một gánh xiếc quái dị với những diễn viên rất kỳ lạ.

Thích nghi với đời sống ma-cà-rồng là một điều rất khó khăn, khó nhất là việc sử dụng máu người làm nguồn thực phẩm chính. Nhưng, sau cùng, tôi đã phải làm điều đó, để lưu giữ kỷ niệm của một người bạn hấp hối (ma-cà-rồng có thể lưu giữ ký ức của một người bằng cách rút hết máu của người đó). Chuyện này, với tôi, chẳng thú vị gì. Mấy tuần sau tôi vẫn còn gặp những cơn ác mộng. Nhưng rồi tôi đành chấp nhận học tập để lãnh vai trò phụ tá của ma-cà-rồng.

Hơn một năm, ông Crepsley đã dạy tôi cách săn và sử dụng “thủy ngân đỏ quý giá” của con người mà không bị bắt, cách che giấu vết tích ma-cà-rồng khi sống trà trộn với mọi người. Đã đến lúc tôi phải tập quen đi những nỗi sợ hãi của một con người bình thường, để thật sự trở thành một sinh vật của đêm tối.

Mấy cô gái, mặt mày nghiêm trọng, đứng quanh Cormac Tứ-chi. Ông ta thả lỏng cơ bắp, giang rộng chân tay, cổ đảo quanh, rồi nháy mắt với các cô, đặt ba ngón tay giữa hai hàm răng. Rốp! Ba ngón tay bị cắn đứt lìa!

Các cô la hét chí chóe, bỏ chạy tán loạn. Cormac chắc lưỡi, uốn éo mấy ngón tay đang từ từ mọc lại.

Tôi ha hả cười khoái trá. Làm trong Gánh Xiếc Quái Dị, bạn phải quen với những chuyện “quái dị” như thế đấy. Chuyện lưu diễn đầy nhóc những con người đặc biệt và những quái nhân bẩm sinh với khả năng tuyệt vời và đôi khi rất... khủng khiếp.

Ngoài Cormac Tứ-chi, còn có Rhamus Hai-bụng (người có khả năng xơi gọn một con voi trưởng thành hay cả một chiếc xe tăng), Gertha Răng-thép (nhai thép như nhai bánh qui), Người-sói (nửa người nửa sói, chính y đã giết chết bạn Sam Grest của tôi), Truska (cô gái xinh đẹp đầy bí ẩn, có khả năng làm cho râu mọc rậm rì còn hơn mấy cha râu xồm), ông Cao, chủ nhân gánh xiếc quái dị và là người di chuyển lẹ làng như tia chớp.

Chúng tôi đang ở tại một thị trấn nhỏ. Cả đoàn cắm trại sau một nhà máy xay cũ, địa điểm trình diễn chính là trong lòng nhà máy này. Đây là một nơi rất tồi tàn, xập xệ; nhưng tôi đã quen với tình trạng như thế này rồi. Tất nhiên, với tài chính dồi dào, chúng tôi thừa khả năng trình diễn tại những rạp hát lớn và lưu trú trong những khách sạn sang trọng, nhưng những nơi hẻo lánh tồi tàn như thế này, mới tránh được sự chú ý của cảnh sát, chúng tôi sẽ được an toàn hơn.

Tôi không thay đổi nhiều từ khi rời bỏ gia đình gần một năm rưỡi trước. Mang năm mươi phần trăm máu ma-cà-rồng trong người, tôi chậm già hơn người bình thường. Mười tám tháng qua, cơ thể tôi chỉ già thêm ba hoặc bốn tháng tuổi.

Nhưng mặc dầu bề ngoài không đổi khác bao nhiêu, bên trong tôi đã hoàn toàn là một con người mới. Tôi mạnh hơn tất cả những đứa trẻ bằng tuổi, chạy nhanh hơn, nhảy xa hơn và có thể cấm phập những ngón tay xuyên qua một bức tường gạch. Từ thị giác, thính giác tới khứu giác của tôi phát triển lạ lùng.

Vì chưa phải là một ma-cà-rồng một trăm phần trăm, nên có nhiều điều tôi chưa làm được. Chẳng hạn không thể chạy thần tốc như ông Crepsley (ông ta gọi kiểu chạy này là thuật phi hành), hay hà hơi làm người khác chết ngất, hoặc liên lạc bằng ý nghĩ với những ma-cà-rồng và một số người khác, thí dụ như với ông Cao.

Nhưng là một ma-cà-rồng nửa mùa, tôi lại được hưởng những thú vui khác: không phải sử dụng nhiều “thủy ngân đỏ” (ông Crepsley gọi máu người bằng từ đó), và thú vị nhất là tôi có thể lang thang khắp nơi dưới ánh sáng ban ngày.

Hôm đó, tôi và Evra - cậu bé rắn, đi tìm môi cho đám Tí-hon – chúng là những sinh vật kỳ lạ, nhỏ xíu, luôn luôn trùm kín mít từ đầu đến chân bằng mũ áo màu xanh và không bao giờ thốt ra một lời. Chẳng ai, ngoài ông Cao, biết chúng là người hay loài gì, từ đâu tới, vì sao lại đi cùng đoàn. Chủ nhân của chúng là một lão rất đáng gờm, tên là Tí-nị (hình như lão rất thích ăn thịt trẻ con!), nhưng chúng tôi ít khi gặp lão trong gánh xiếc.

Từ xa, Evra đưa ột xác chó lên, gọi lớn:

- Ê, tớ vớ được một con chó chết. Thum thum rồi, chẳng biết tụi nó chịu ăn không?
- Ăn tuốt. Chúng chẳng chê thứ gì đâu.

Tôi đã săn được một con chồn và mấy con chuột. Tôi áy náy khi phải giết chuột, vì chúng rất thân thiện với ma-cà-rồng, nhưng công việc vẫn là công việc. Trong đời, nhiều khi, chúng ta cứ phải làm những điều chúng ta không thích như thế đấy. Bạn đồng ý không?

Một trong hai mươi tên Tí-hon theo tôi và Evra đi săn. Nó có mặt trong đoàn ngay sau khi tôi và ông Crepsley đến. Tôi có thể phân biệt được nó với những tên Tí-hon khác, vì cái chân trái cà thọt. Vì vậy tôi và Evra gọi nó là Chân-trái.

Tôi gọi:

- Ê, Chân-trái. Đủ chưa?

Thân hình nhỏ xíu trong bộ áo choàng xanh im thín thít, chỉ vỗ bụng bồm bộp: dấu hiệu phải kiếm thêm đồ ăn mới đủ.

Tôi bảo Evra:

- Chân-trái bảo chưa đủ.

Evra thở dài thườn thượt:

- Hiểu rồi.

Trong khi cổ lưng sục thêm mấy con chuột, tôi phát hiện một cây thánh giá nhỏ bằng bạc trong đồng rác. Nhặt lên, lau chùi đất cát, tôi vừa ngắm nghía cây thánh giá, vừa tự cười mình đã từng tin rằng thánh giá là mối khiếp đảm của ma-cà-rồng. Toàn là những “sáng tác” của mấy cha làm phim và viết sách. Thật ra thánh giá, nước phép và tôi chẳng “xi nhê” gì với ma-cà-rồng. Các cha còn dựng chuyện rất ấn tượng: chúng tôi có thể chạy băng băng trên mặt nước, âm thầm xâm nhập bất cứ nơi nào, không có bóng đổ, không có hình phản chiếu trong gương, có thể biến hóa để thay hình đổi dạng và ấn tượng nhất là... ma-cà-rồng có thể bay vèo vèo trên không. Toàn chuyện tào lao! Bạn đừng tin.

Đặt cây thánh giá trên mặt đất, tôi đứng tập trung ý chí, ráng điều khiển cho nó bay lên bàn tay trái. Nhìn tròng tròng cây thánh giá suốt một phút, rồi tôi búng tanh tách mấy ngón tay phải.

Cây thánh giá vẫn nằm ì trên đất.

Ông Crepsley biểu diễn trò này đơn giản như đùa. Chỉ một cái búng tay, ông ta di chuyển một vật cách xa mấy mét. Nhưng mấy tháng nay, dù cố gắng thế nào, búng đến mỗi tay, tôi vẫn chẳng di chuyển được một vật nhỏ xíu và ở ngay bên cạnh.

Tôi đã dần dần cảm thấy dễ chịu trong cuộc sống cùng với ma-cà-rồng Crepsley. Ông ta không đến nỗi là một ông già lẩm cẩm, khó chịu đâu. Không thân thiện lắm, nhưng tôi đã nhìn nhận ông là sư phụ và không còn căm ghét ông ta như những ngày đầu, khi ông ta mới biến đổi tôi thành một ma-cà-rồng nửa mùa.

Bỏ cây thánh giá vào túi, tôi tiếp tục cuộc săn. Bắt gặp một con mèo ốm đói, tôi thanh toán không mấy khó khăn. Thật tình tôi chẳng thích thú gì chuyện sát hại loài vật, nhưng săn bắt là bổn phận của tôi.

Đêm đó, sau khi hoàn tất hết công việc và còn mấy tiếng nữa buổi diễn mới bắt đầu, tôi lại loay hoay cố gắng điều khiển cây thánh giá nhỏ bằng ý chí.

Đêm cuối tháng Mười Một lạnh ngắt, trời có dấu hiệu sắp đổ tuyết. Trong bộ đồ cướp biển sặc sỡ: áo sơ mi màu lục nhạt, quần đỏ tía, áo vét xanh dương và vàng kim, thêm một thắt lưng lụa đỏ, mũ gắn lông chim và đôi giày mũi cong; tôi loang quanh qua mấy cái xe tải và những lều bạt, tìm một điểm vắng vẻ bên ngoài nhà máy xay. Đặt thánh giá trên một khúc cây, tôi tập trung ý chí, cố điều khiển cho cây thánh giá bay lên bàn tay.

Không có gì xảy ra. Tiến gần hơn, bàn tay tôi chỉ cách cây thánh giá vài phân, tôi nói thành lời:

- Ta ra lệnh i (tôi búng ngón tay) phải chuyển động (búng tiếp) chuyển động ngay!

Cây thánh giá trơ trơ bất động. Tôi dậm chân hét toáng lên:

- Mau! Nhúc nhích đi!

- Cháu làm gì vậy?

Giọng nói quen thuộc ngay sau lưng. Tôi quay phắt lại: ông Crepsley hiện ra từ trong bóng tối.

Tôi giấu biến cây thánh giá:

- Có làm gì đâu.

- Trong tay cháu có gì vậy?

Khó lòng qua mắt được lão ma-cà-rồng. Tôi xòe tay:

- Cháu nhặt được một cây thánh giá.

- Cháu đang làm gì với nó?

Tôi nghĩ cũng nên nói thật để hỏi ông cách điều khiển ột vật di động theo ý mình:

- Cháu điều khiển cho cây thánh giá bay lên. Ông đã làm cách nào vậy?

Nụ cười rộng toác làm méo xệch cái thẹo kéo dài bên má trái, ông Crepsley chắc lưỡi hỏi:

- A, ta hiểu rồi. Thì ra cháu thắc mắc chuyện đó hả? Nào, nhìn kỹ nhé.

Ông vươn bàn tay, búng tách một cái, làm tôi phải chớp mắt. Ngay sau đó, tôi đã thấy cây thánh giá nằm gọn lỏn trong bàn tay của ông ta.

- Tuyệt vời! Chỉ những ma-cà-rồng thứ thiệt mới có thể làm được vậy, đúng không ông?

- Ta biểu diễn lại. Lần này căng mắt ra mà nhìn, nghe chưa?

Đặt lại cây thánh giá lên miếng gỗ, ông Crepsley đứng thẳng người, búng ngón tay. Một lần nữa cây thánh giá bạc biến mất rồi xuất hiện lại trên bàn tay của ông.

- Cháu thấy gì chưa?

- Thấy gì?

- Lần cuối nhé. Ráng đừng chớp mắt.

Tôi tập trung vào miếng bạc nhỏ xíu, lắng nghe tiếng búng tay và căng mắt nhìn. Hình như tôi thấy một hình ảnh thấp thoáng vụt qua giữa tôi và cây thánh giá.

Nhìn lại Crepsley, tôi thấy ông đang mỉm cười, tung hứng cây thánh giá từ tay này sang tay kia:

- Sao? Phát hiện ra chưa?

Tôi nhăn nhó:

- Cháu thấy hình như... A, ông không làm nó di động, mà chính ông di động.

Mặt tươi rói, ông bảo:

- Tốt, trông vậy mà cũng không đến nỗi ngu hơi bị lâu đâu.

Ông khen tôi bằng kiểu nói... thấy ghét vậy đó. Tôi năn nỉ:

- Ông làm lại lần nữa đi.

Không thể bắt kịp những động tác quá nhanh của Crepsley, tôi chỉ thấy thấp thoáng một vật gì đó vụt ra, vơ cây thanh giá, rồi thu về ngay. Tôi hỏi:

- Vậy là... ông không điều khiển ột vật di chuyển bằng ý chí được sao?

Ông cười ha hả:

- Tất nhiên. Mi khôn đột xuất rồi đó.

- Sao lại phải búng ngón tay?

- Để làm lạc hướng mắt người xem.
- Chỉ là một... cái... mảnh, chẳng liên quan gì đến phép thuật của ma-cà-rồng?
- Nếu là một người bình thường, làm sao ta có thể lanh lẹ được như vậy chứ? Nhưng cũng đúng. Đó chỉ là một mảnh, theo như cháu nói, rất xảo diệu.
- Cháu có thể học được trò này không?
- Cháu không thể di chuyển lẹ bằng ta, nhưng với những vật gần hơn, rất có thể cháu sẽ làm được. Ta sẽ hướng dẫn cho, nhưng cháu phải kiên trì tập luyện.
- Cháu vẫn khoái làm một nhà ảo thuật. À, còn... vấn đề mở khóa nữa?
- Chuyện này lại khác. Cháu hiểu lực tĩnh điện như thế nào chứ? Có bao giờ cháu chải đầu xong, đưa cây lược trên một mảnh giấy mỏng chưa?
- Có. Mảnh giấy dính vào cây lược.
- Đó là lực tĩnh điện. Khi một ma-cà-rồng phi hành, một lực tĩnh điện rất lớn đã được tạo ra. Ta đã phải khổ luyện để dùng sức chống lại sức mạnh đó. Vì vậy ta mới có đủ khả năng mở bất kỳ ổ khóa nào.
- Còn cái búng tay của ông?
- Chỉ là một thói quen. Bỏ một thói quen chẳng dễ dàng gì.
- Ấy thế mà một ma-cà-rồng già chết dễ như chơi đấy.

Giọng nói lầu bầu ngay sau lưng, nhưng chưa kịp phản ứng gì, một người đã vòng tới trước mặt chúng tôi và hai lưỡi dao cạo sắc bén đã dí sát cuống họng tôi và ông Crepsley.

2. Chương 02

Tôi lạnh cả người vì lưỡi dao kề sát da và giọng nói đầy đe dọa, nhưng ông Crepsley tỉnh bơ đẩy lưỡi dao ra, thở dài nói:

- Ôi! Gavner ôi là Gavner, tôi luôn phát hiện ra anh từ cách xa nửa dặm rồi.

- Dóc tổ. Anh chẳng nghe gì ráo.

Thu lưỡi dao trên cổ tôi về, người kia cầu nhàu nói. Ông Crepsley bảo:

- Dóc sao được. Trên đời này, không thằng cha nào thờ hồng học như anh. Có bịt mắt tôi cũng nhận ra anh ngay giữa một đám đông cả ngàn con người.
- Sẽ có đêm tôi chộp anh, thử xem anh khôn ngoan đến cỡ nào.
- Hãy chờ đến khi đó. Còn bây giờ anh không thấy nguy hiểm vì làm một thằng nhỏ phát khiếp lên thế kia ư?
- Biệt tài của tôi là hù dọa trẻ con và bà già mà.

Từ từ tôi quay lại, đối diện với người có tên là Gavner Purl. Ông ta không cao lắm, nhưng to ngang, thân hình như một tay đồ vật. Mặt đầy sẹo, vành mắt đen thui. Tóc màu nâu và ngắn ngủn. Ông ta mặc một quần jean bình thường và áo rộng thùng thình như một cái bao. Nụ cười cởi mở, với những cái răng màu vàng bóng lộn.

Chỉ đến khi nhìn mười đầu ngón tay với dấu sẹo nhỏ, tôi mới biết ông ta là một ma-cà-rồng. Hầu hết ma-cà-rồng được tạo ra bằng cách truyền máu qua đầu những ngón tay.

Ông Crepsley giới thiệu:

- Darren, đây là ông Gavner Purl: một người bạn cũ, trung tín và... hơi hơi xấu xí, vụng về của ta. Anh Gavner, còn đây là Darren Shan.
- Rất vui được biết cháu. Cháu không nghe thấy ta đến, phải không?

- Cháu không nghe tiếng động nào khi ông đến.

- Đó. Thấy chưa?

Mặt ông ta tươi lên, đầy hân diện. Nhưng ông Crepsley nói ngay:

- Tài quá! Xin chúc mừng. Nếu anh lên vào nhà trẻ trong giờ các cháu ngủ, chắc không cháu nào phát hiện ra đâu.

Gavner nhăn mặt:

- Thời gian không làm anh dịu dàng lại chút nào. Vẫn cái giọng xiên xỏ đó. Bao lâu rồi nhỉ? Mười bốn hay mười lăm năm rồi?

- Tháng Hai này nữa là đúng mười bảy năm.

- Mười bảy năm. Thật không ngờ suốt mười bảy năm rồi anh vẫn cay đắng như xưa. Nay Darren, lão ta vẫn cầu nhàu như một mụ già khó tính khi thức dậy chứ?

Tôi rúc rích cười:

- Dạ... chính xác.

- Cho đến tận nửa đêm, chưa bao giờ ta nghe lão ta nói được một câu cho êm tai. Vậy mà có lần ta phải chia xẻ chung một quan tài với lão trong suốt bốn tháng trời.

Gavner rùng mình tiếp:

- Khiếp thật! Bốn tháng dài nhất trong đời ta.

- Hai ông ngủ chung một quan tài?

- Bắt buộc. Vì chúng ta đang bị săn lùng mà. Ta và lão phải gắn bó với nhau. Nhưng ta sẽ không bao giờ chịu sống lại cảnh đó nữa đâu, thà bị ánh sáng mặt trời thiêu chết còn sướng hơn.

Ông Crepsley gắt lại:

- Chung quan tài với anh sung sướng lắm sao? Ngáy tới nỗi tôi muốn hóa điên luôn.

Tôi tò mò hỏi:

- Vì sao các ông bị truy lùng?

Gavner chưa kịp trả lời, Crepsley nhìn bạn cũ, lên tiếng bảo tôi:

- Không có gì quan trọng đâu.

Gavner nghiêm mặt:

- Larten, gần sáu mươi năm rồi. Tôi thấy có gì phải giữ bí mật nữa đâu?

- Darren không quan tâm tới quá khứ. Gavner, anh đang ở trên đất của tôi, mong anh tôn trọng ý nguyện tôi.

- Lắm cảm.

Gavner làu bàu, nhưng cũng gật đầu, rồi quay qua hỏi tôi:

- Nào, Darren, cháu làm gì trong gánh xiếc?

- Những việc vặt vãnh, như giúp các diễn viên sửa soạn, tìm thức ăn cho đám Tí-hon...

- Tụi Tí-hon vẫn theo đoàn lưu diễn sao?

Ông Crepsley trả lời:

- Còn nhiều hơn trước. Hiện nay có đến hai mươi đứa ở cùng chúng tôi.

Hai lão ma-cà-rồng lẳng lẳng nhìn nhau, không nói gì thêm về chuyện đám Tí-hon nữa. Nhưng nhìn nét mặt lằng nhằng thẹo của Gavner co rúm lại, tôi đoán ông ta đang có vấn đề khó xử.

Ông Crepsley hỏi:

- Các tướng quân có gì lạ không?
- Cũng bình thường.

Ông Crepsley bảo tôi:

- Ông Gavner là một Tướng quân ma-cà-rồng.

Đã nghe nhiều, nhưng chưa ai cho tôi biết Tướng quân ma-cà-rồng là gì, nên tôi vội hỏi:

- Cháu xin lỗi, Tướng quân ma-cà-rồng là sao? Họ làm gì?

Gavner cười lớn, nhìn ông Crepsley, nói:

- Một trong những công việc chính của chúng ta là phải để mắt tới những kẻ lạc bầy như lão già này đây. Phải bảo đảm sao cho chúng không gây nên ác nghiệp.

Ông Crepsley cắt nghĩa thêm:

- Các Tướng quân kiểm soát phẩm hạnh của thị tộc ma-cà-rồng, bảo đảm chúng ta không phạm tội giết người vô tội hay sử dụng quyền lực vào tội ác. Nếu các vị đó phát hiện một ma-cà-rồng trở thành kẻ xấu, sẽ xử tử ngay.

- Ồ...!

Tôi kêu lên kinh ngạc, vì trông ông Gavner chẳng có vẻ gì là một sát thủ cả. Nhưng... mớ thẹo chẳng chịt trên mặt ông ta quả đáng nể thật.

Gavner nói:

- Chẳng thú vị gì đâu. Đó là một công việc chán ngắt. Ta cứ như một anh bảo vệ xóm, không giống một chiến sĩ tí ti nào. Không bao giờ ta ưa nổi chức danh “Tướng quân”. Nghe phách lối, kiểu cách quá!

Crepsley bảo:

- Các Tướng quân không chỉ kèm giữ những ma-cà-rồng độc ác, công việc của các vị đó còn là ra hình phạt đối với những ma-cà-rồng yếu kém và... ngu ngốc.

Ông thở dài, tiếp:

- Tôi đang chờ đợi chuyến viếng thăm này. Gavner, chúng ta vào lều tôi, bàn tiếp vấn đề, được chứ?
- Anh... đang chờ đợi tôi?
- Trước sau gì mọi người cũng biết. Nhưng tôi không cố tình giấu giếm chuyện thằng nhỏ hay chối bỏ sự thật. Xin anh hãy ghi nhận điều đó: vì tôi sẽ sử dụng những gì tôi vừa nói trong phiên tòa xét xử, khi tôi được gọi để tự bào chữa.
- Tòa án nào? Sự thật và thằng nhỏ nào?

Ông Gavner kinh ngạc hỏi, rồi nhìn xuống mười đầu ngón tay tôi. Thấy những dấu hiệu ma-cà-rồng, miệng ông há hốc. Ông hốt hoảng thét lên:

- Thằng nhỏ là ma-cà-rồng sao?
- Đúng vậy. Nhưng chắc chắn là anh đã biết rồi chứ.
- Tôi không hề biết chút gì về chuyện này. Nhưng trông nó yếu quá...

Chăm chú nhìn tôi, ông ta vui mừng reo lên:

- Nó chỉ có một nửa là ma-cà-rồng.

- Tất nhiên. Chúng ta không được phép sử dụng một ma-cà-rông một trăm phần trăm làm phụ tá.

Ông Gavner nói ngay, giọng đầy quyền uy, khác hẳn lúc trước:

- Nhưng cũng không được sử dụng trẻ con vào việc đó. Anh sao vậy? Một đứa trẻ con? Chuyện này xảy ra từ bao giờ? Sao không báo cho ai biết?

- Gần một năm rưỡi rồi. Vì sao tôi làm thế ư? Đó là một câu chuyện dài. Còn lý do tôi chưa cho ai biết, đơn giản vì anh là đồng loại đầu tiên tôi gặp lại. Tôi đã định sẽ đưa nó ra trước hội đồng, nếu không tình cờ gặp một tướng quân nào. Giờ đã gặp anh, chuyện ra hội đồng không còn cần thiết nữa.

- Rắc rối to rồi.

- Tại sao? Anh có thể phán xét sai sót của tôi và tuyên án.

- Tôi? Xét xử và tuyên án anh? Không, không. Cảm ơn. Tôi rất ghét dính dáng vào mấy vụ như thế này.

Tôi bật hỏi:

- Cháu xin lỗi, nhưng chuyện gì vậy? Ai bị xét xử? Hội đồng là ai? Là cái gì?

- Ta sẽ cho cháu biết sau.

Ông Crepsley bảo tôi, rồi dăm dăm nhìn Gavner:

- Nếu anh không đến đây vì vấn đề thằng nhỏ, thì vì chuyện gì? Khi gặp nhau lần cuối, tôi tưởng đã nói rất minh bạch với anh là tôi không muốn dính líu gì tới các Tướng quân nữa.

- Đúng, anh đã nói rất rõ về điều đó. Nhưng tôi đến gặp anh chỉ để... nói chuyện ngày xưa.

Ông Crepsley cười cay đắng:

- Sau mười bảy năm để tôi được tự do làm theo ý mình? Còn chuyện gì để nói nữa, Gavner?

- Đây không là vấn đề của các tướng quân, mà chuyện cá nhân. Tôi nghĩ là anh cần được biết...

Thấy ông ta ngập ngừng, Crepsley bảo:

- Anh nói tiếp đi.

Gavner nhìn tôi, tăng hăng:

- Tôi không ngại nói trước mặt Darren, nhưng dường như anh không muốn nó nghe những chuyện ngày xưa. Những gì tôi sắp nói, chắc anh không đồng ý cho Darren biết.

Ông Crepsley bảo tôi:

- Darren, ta và ông Gavner vào lều bàn chuyện. Cháu hãy đến báo cho ông Cao, đêm nay ta không trình diễn được.

Tôi muốn ở lại nghe chuyện hai người, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của Crepsley, tôi đành phải làm theo ý ông ta.

Crepsley còn dặn với theo:

- Darren, ta biết cháu có tính tò mò, nhưng ta cảnh cáo trước: cấm nghe trộm...

- Ông cứ làm như cháu...

- Darren, ta lặp lại: cấm nghe trộm.

Tôi vừa bước đi, ông Gavner vội nói theo:

- Tươi tỉnh lên nào. Ông Crepsley vắng mặt, ta sẽ kể cho cháu nghe ngay.

Thấy mắt Crepsley long sòng sọc, ông ta vội đưa hai tay lên, cười lớn:

- Giỡn chút thôi mà.

3. Chương 03

Tôi quyết định một mình biểu diễn với quý bà Octa (con nhện độc của ông Crepsley). Tôi đã đủ khả năng tự điều khiển nó. Những lần diễn trước, tôi chỉ được làm tên sai vặt, phụ diễn cùng Crepsley.

Sau năm trình diễn của Hans Tay-thần (người có biệt tài chạy bằng tay 100 mét không đến tám giây), tôi bước ra sân khấu.

Khán giả hoan hô tôi rất nồng nhiệt. Sau đó, tôi cũng bán được một lượng lớn kẹo tơ nhện cho khách.

Sau buổi diễn, tôi và Evra ra ngoài đi dạo. Tôi kể với nó về ông Gavner và hỏi nó có biết gì về các tướng quân không. Evra bảo:

-Mình cũng chỉ nghe nói về họ, nhưng chưa gặp bao giờ.

-Hội đồng là gì, cậu biết không?

-Mình đoán là một buổi họp lớn, họ gặp nhau mỗi mười năm hoặc mười lăm năm một lần.

Nó chỉ biết có thế.

Trước rạp đông, trong khi Evra săn sóc con rắn của nó, ông Gavner tiến ra từ trong xe của Crepsley (ông tướng ma-cà-rồng muốn được ngủ dưới hầm hơn, nhưng cái nhà máy xay cũ kỹ này làm gì mà có hầm). Ông rủ tôi cùng đi dạo.

Gavner bước chậm chậm, tay luôn thoa thoa những vết sẹo trên mặt, giống hệt ông Crepsley mỗi khi nghĩ ngợi điều gì. Ông ta bỗng hỏi tôi:

-Cháu có thoải mái khi trong người có nửa máu của ma-cà-rồng không?

-Cháu cũng dần quen rồi. Nhưng thật sự cháu sung sướng hơn nếu được làm người bình thường.

-Cháu có biết, cháu sẽ chỉ già đi một phần năm so với người bình thường không? Tuổi thiếu nhi của cháu sẽ kéo dài hơn những đứa trẻ khác, điều đó có làm cháu áy náy không?

-Cháu rất buồn, vì cháu từng mong mình mau lớn, chứ đâu muốn làm trẻ con lâu như thế. Nhưng còn làm gì được nữa, cháu bị kẹt cứng rồi, đúng không?

Ông ta thở dài:

-Đúng vậy. Khi tiếp nhận máu ma-cà-rồng, không cách gì tẩy rửa hết được. Đó là lý do chúng ta không truyền máu cho trẻ con. Chúng ta chỉ làm điều đó với người đã trưởng thành, những người hiểu rõ chuyện gì xảy ra, và vì sao họ mong muốn từ bỏ nhân loại. Crepsley đã phạm một sai lầm lớn.

-Đó có phải lý do ông ấy nhắc đến một phiên tòa không?

-Phải. Ông ấy sẽ phải biện minh cho việc làm của mình. Phải thuyết phục được các Tướng quân và các ông Hoàng là việc làm đó không tác hại gì tới các vị đó. Nếu không...

Về mặt ông ta đầy quả quyết. Tôi e dè hỏi:

-Liệu ông Crepsley có bị... tội chết không?

-Ta đoán là không. Ông ta rất được tôn trọng. Còng tay thì có thể, vì không ai nỡ giết ông ta.

-Sao ông không phán xét ông Crepsley?

-Tất cả các tướng quân đều có thể phán xét và tuyên án một ma-cà-rồng không cấp bậc. Nhưng ông ta là bạn cũ của ta. Tốt nhất là để một chánh án phán xét, như thế sẽ vô tư hơn. Vì cho dù ông ta thực sự có tội, ta cũng khó mà kết tội được bạn mình. Hơn nữa, Crepsley Larten không phải là một ma-ca-rồng bình thường. Ông ta đã từng là một tướng quân.

Tôi ngấn người hỏi:

-Thật vậy sao?

-Không chỉ thế, ông ấy sắp được bầu lên chức ông Hoàng.

-Ông Hoàng?

Tôi vẫn ngẩn ngơ hỏi. Trời đất ơi! Khó mà tưởng tượng nổi sự phụ tôi- với chòm tóc cà-rốt – đội mũ miện và khoác áo choàng của một ông Hoàng.!

-Chúng ta gọi các nhà lãnh đạo là những ông Hoàng. Chúng ta chỉ có vài vị tướng được phong tước hiệu này. Chỉ những ma-cà-rồng cao nhấ nhất, được tôn trọng nhất mới được bầu lên.

-Vì sao ông Crepsley lại lang thang lưu diễn cùng gánh xiếc?

-Ông ta từ chức. Lường lự mấy năm, rồi một đêm Crepsley tuyên bố chán ngấy công việc và không muốn lãnh bất cứ chức vụ gì, dù là tướng quân hay ông Hoàng nữa.

-Vì sao?

Gavner nhún vai:

-Không ai biết. Ông ấy ít khi tâm sự. Có thể vì ông ta đã quá chán ngán cảnh chém giết.

Tôi muốn hỏi các tướng quân ma-cà-rồng tranh đấu với ai mà phải chém giết, nhưng lúc đó chúng tôi đã ra khỏi thị trấn và ông Gavner giang rộng hai tay nhìn con đường trước mặt, cười nói:

-Đường rộng mở rồi.

-Ông định đi sao?

-Ta phải đi. Công việc của một tướng quân rất bận rộn. Ta muốn ở lại ôn chuyện cũ với sư phụ cháu, nhưng không thể. Vả lại, ông ấy cũng sắp phải đi rồi.

Tôi vội hỏi:

-Ông Crepsley đi đâu?

-Xin lỗi. Nếu ta cho cháu biết, lão ta lột da đầu ta mất. Ta đã tiết lộ hơi bị nhiều rồi. Đừng nói lại với lão về chuyện lão từng là tướng quân, nhớ không?

-Nếu ông không muốn, cháu sẽ không nói.

-Cám ơn cháu. Crepsley rất kín tiếng, moi được thông tin từ ông ta còn khó hơn móc thịt vụn từ răng con cá mập. Nhưng Crepsley là một ma-cà-rồng tốt, một trong những vị tốt nhất đấy. Cháu không thể có một sư phụ nào tốt hơn ông ta đâu. Hãy tin cẩn Crepsley, Darren ạ, cháu sẽ không bị lầm đường.

Tôi cười:

-Cháu sẽ rang.

Ông nhẹ nhàng nói:

-Đây là một thế giới đầy hiểm nguy a-cà-rồng Nhiều bất trắc hơn cháu tưởng. Hãy gắn bó với Crepsley, cháu sẽ có địa vị khá hơn nhiều đồng loại của chúng ta. Nếu không học, cháu sẽ không sống lâu như ông ta đâu.

-Ông Crepsley bao nhiêu tuổi rồi?

-Ta không rõ lắm. Có thể một trăm tám hoặc hai trăm.

-Còn ông?

-Ta là kẻ hậu sinh, mới chỉ vượt qua được một trăm tuổi.

-Hả? Một trăm tuổi?

-Với ma-cà-rồng, thì đó chỉ là chuyện nhỏ. Lần đầu truyền máu, ta mới mười chín tuổi. Năm hai mươi hai tuổi ta mới là một ma-cà-rồng hoàn toàn. Nếu thánh thần ma-cà-rồng cho phép,ta có thể sống tới năm trăm năm.

-Năm trăm năm...

Tôi rên lên, không thể tưởng tượng nếu tôi năm trăm tuổi sẽ như thế nào. Ông Gavner cười hỏi:

-Làm gì mà thộn ra vậy? Tưởng tượng cảnh thối năm trăm cây nến hả?

Rồi ông dừng lại nói:

-Thôi, đã đến lúc chia tay rồi. Còn phải vượt năm mươi cây số trước khi trời sang, mà ta thì lại rất ghét phi hành. Chắc phải lén chui vào một cái xe nào qua đây quá.

-Cháu có gặp lại ông nữa không?

-Có thể. Thế giới này nhỏ lắm. Ta tin, một đêm tăm tối nào đó chúng ta lại bắt gặp nhau trên đường. Tạm biệt cháu, Darren.

-Hẹn gặp lại, ông Gavner Purl.

-Hẹn gặp lại.

Hít thật sâu mấy hơi, rồi ông ta bắt đầu chạy chậm chậm. Tôi đứng nhìn theo cho đến khi ông trở thuật phi hành, thoát biến mất chỉ trong chớp mắt.

Trở về trại, tôi thấy ông Crepsley đang ngồi trên xe. Cửa xe phủ kín bằng vải dày, ngăn ánh sáng ban ngày. Tôi cho ông biết là Gavner đã ra đi. Ông thở dài bảo:

-Ta biết rồi. Ông ấy không thể ở lại lâu hơn. Là một tướng quân, thời gian không còn là của ông ấy nữa.

-Cháu mến ông ấy lắm.

-Gavner là một ma-cà-rồng đáng hoàng và là một người bạn tốt.

Tôi ngập ngừng nói:

-Ông ấy bảo, ông cũng sắp ra đi.

Ông Crepsley nghi ngờ nhìn tôi:

-Ông ấy còn nói gì nữa?

-Không. Vì cháu hỏi tại sao ông ấy không ở lại lâu hơn, nên ông ấy bảo là vì ông cũng sắp phải đi xa rồi.

-Đúng vậy. Gavner đã đem đến cho ta một tin không vui, ta sẽ phải xa gánh xiếc một thời gian.

-Ông đi đâu?

-Tôi ...một thành phố.

-Còn cháu?

Vừa suy nghĩ vừa gãi cái thẹo dài trên má, ông Crepsley bảo:

-Đó là điều ta đang phân vân đây. Ta không muốn cháu cùng đi, nhưng có thể ta phải cần đến cháu, nên...

-Cháu thích ở lại đây hơn. Cháu không muốn đi.

-Ta cũng vậy, nhưng vì công việc, cháu cũng phải đi cùng ta. Nên nhớ, chúng ta là ma-cà-rồng, không phải diễn viên xiếc.

Tôi rầu rĩ hỏi:

-Chúng ta sẽ đi bao lâu?

-Mấy ngày, mấy tuần, cũng có thể là mấy tháng.

-Nếu cháu từ chối thì sao?

-Một phụ tá không có quyền cãi lệnh. Nếu ta không tin được vào sự cộng tác chân thành của cháu, thì ta phải tính sổ cháu thôi.

-Có nghĩa là ông rũ bỏ cháu?

-Chỉ có một phương pháp duy nhất phải thi hành đối với một kẻ có nửa máu ma-cà-rồng nổi loạn.

Tôi biết phương pháp đó là gì: một cây gậy đâm qua tim. Tôi lau bầu:

-Như thế là bất công. Cháu sẽ làm gì tại một thành phố xa lạ, trong khi ông ngủ khi suốt cả ngày?

-Khi còn là người bình thường, mi làm gì ban ngày?

-Lúc đó khác.Cháu có bạn bè,gia đình. Nếu theo ông cháu sẽ lại thui thủi như những ngày đầu ở với ông.

-Ta biết là khó khăn, nhưng không còn chọn lựa nào khác được nữa. Cháu phải theo ta, chúng ta sẽ rời nơi này ngay khi trời tối. Tất nhiên...

Ông ngập ngừng, rồi quyết định nói:

-Tất nhiên chúng ta có thể đem theo một người nữa.

-Đem theo ai?

-Evra. Hai cháu là bạn thân của nhau, phải không?

-Đúng vậy, nhưng cháu sợ cậu ấy không muốn xa gánh xiếc đâu, vì còn con rắn nữa.

-Chắc chắn sẽ có người chăm sóc con rắn. Evra khôn ngoan hơn cháu, nó sẽ giữ cháu khỏi những trò tình nghịch, có thể gây ra những hiểm họa không ngờ, những khi ta vắng mặt.

Tôi hậm hực:

-Cháu không cần vú em đâu.

-Đúng, nhưng có người quản lý vẫn hơn. Lần nào được thả lỏng một mình, cháu cũng gây chuyện rắc rối. Nhớ chuyện lấy trộm Octa, chuyện đánh cầu và chuyện thắng nhỏ tên Sam không?

-Nhưng đâu phải lỗi của cháu.

-Nhưng những chuyện đó hoàn toàn xảy ra những khi cháu ở một mình. Sao? Ta hỏi Evra về chuyện đi hay thôi đây?

-Để cháu hỏi. Cháu không muốn ông ép buộc cậu ấy.

Ông Crepsley đứng dậy, bảo:

-Tùy cháu. Bây giờ ta đến gặp Hibernius (tên riêng của ông Cao). Hãy trở lại đây ngay khi trời tối , chúng ta sẽ khởi hành ngay đêm nay.

Evra ngần ngừ rất lâu. Nó không muốn rời xa các bạn diễn và nhất là ả rắn của nó. Tôi bảo:

-Cậu có đi luôn đâu, chỉ một thời gian thôi mà.

-Mình biết.

-Coi như một kỳ nghỉ lễ vậy đó.

-Mình thích lắm, vì chưa được nghỉ lễ bao giờ. Nhưng nếu biết rõ đi đâu thì vẫn hơn.

-Nhiều khi bắt ngờ mới khoái chứ. Ông Crepsley ngủ li bì cả ngày. Tụi mình tha hồ đi ngắm cảnh, xem phim, bơi lội... đủ trò.

-Mình chưa bao giờ bơi lội.

Nhìn nó cười toe toét, tôi biết nó đã đồng ý đi cùng tôi và ông Crepsley. Tôi bảo:

-Tớ đi báo cho ông Cao, luôn tiện nhờ ông thu xếp người trông nom con rắn.

-Mùa đông như thế này nó cứ ngủ suốt.

-Quá hay! Chúng ta sẽ có một thời gian tuyệt vời.

-Cũng có thể đây là lần cuối cùng mình được đi “nghỉ lễ” với cậu.

Suốt ngày hôm đó tôi cứ loay hoay, hết đóng lại mở hai túi hành lý. Một của tôi, một của ông Crepsley. Ngoài quyển nhật ký nhất định phải mang theo, tôi thay đổi ý liên tục, vì bỏ lại cái gì cũng thấy tiếc.

Chợt nhớ đến con nhện Octa, tôi vội chạy đi tìm Hans Tay-thần, nhờ ông ta săn sóc nó. Ông đồng ý ngay, nhưng với điều kiện là sẽ không cho nó ra khỏi lồng.

Đêm xuống, đã đến giờ lên đường. Ông Crepsley, Evra và tôi chào ông Cao và những người trong đoàn, rồi bước ra khỏi trại.

Tôi hỏi ông Crepsley:

-Công hai đứa cháu, ông phi hành nổi không?

-Ta không định phi hành.

-Vậy phải đi cách nào đây?

-Xe buýt, tàu hỏa.

Thấy tôi trở mắt nhìn, ông cười lớn:

-Có luật nào cấm ma-cà-ròng sử dụng phương tiện công cộng như người bình thường đâu?

-Hình như không.

Tôi cũng cười lớn trả lời, vì cảm thấy vui vui khi nghĩ đến những hành khách khác. Chẳng hiểu họ sẽ phản ứng sao, nếu biết đang ngồi cùng toa với một ma-cà-ròng chính hiệu, một ma-cà-ròng nửa mùa và một cậu bé người rắn.

Ba chúng tôi tiến vào thị trấn để đón chuyến tàu đầu tiên rời ga.

4. Chương 04

Tôi cảm thấy khó chịu khi phải sống trong thành phố. Tiếng ồn và đủ thứ mùi làm tôi gần như phát khùng trong mấy ngày đầu: với giác quan phát triển mạnh, tôi như bị quay cuồng trong một máy xay đồ ăn. Ban ngày tôi nằm lì trên giường, bịt hai tai bằng gối. Nhưng đến cuối tuần, tôi đã tập làm lơ với những tiếng động chói tai và những mùi vị khó chịu của thành phố.

Cũng may là chúng tôi ở trong một khách sạn gần một quảng trường yên tĩnh. Buổi chiều, khi lượng giao thông giảm, trẻ con trong khu phố tụ tập, đá banh trong công viên. Tôi thêm lăm, nhưng không dám tham gia. Với sức mạnh siêu việt của mình, tôi lại sẽ làm một vài cầu thủ gãy tay hay què chân.

Sáng sang, tôi và Evra thức dậy sớm, ăn bữa điểm tâm thật linh đình. Ông Crepsley đi suốt đêm và chưa hề cho chúng tôi biết ông đã đi đâu. Điểm tâm xong, chúng tôi lang thang khám phá thành phố. Đây là một thành phố xưa cũ, đầy những điều thú vị. Trở về khách sạn khi chiều tối, phòng khi ông Crepsley cần đến chúng tôi, rồi xem TV hay chơi điện tử. Mười một giờ hơn tôi và Evra mới đi ngủ.

Sau một năm sống trong Gánh Xiếc Quái Dị, bây giờ được sống trở lại như một người bình thường, tôi sướng mê đi. Thức dậy muộn, không phải lo lương thực cho đám Tí-hon, không phải tất bật chạy việc vặt cho các diễn viên, tôi chỉ ngồi nhâm nhi kẹo bánh trước màn ảnh truyền hình tới tận khuya, sướng còn hơn được... lên thiên đàng.

Evra hí hớn vui mừng ra mặt. Cậu ta chưa từng bao giờ biết đến một cuộc sống như thế này. Evra sống trong gánh xiếc từ khi còn nhỏ: đầu tiên là với một lão chủ độc ác, sau đó mới là ông Cao. Nó mê xiếc- tôi cũng vậy- nhưng nó thú thật là được nghỉ và đi chơi như thế này cũng sướng.

Một đêm, chúng tôi xem liên tục năm chương trình nhạc kịch, Evra bảo:

-Mình không ngờ có nhiều chương trình hay như vậy.

-Ba má mình không cho phép xem liên tục quá nhiều tới khuya đâu. Nhưng tớ biết có những thằng bạn, đêm nào cũng xem TV năm sáu tiếng.

-Mình sẽ chẳng xem nhiều đến thể đâu, nhưng có lẽ mình sẽ mua một máy truyền hình khi trở lại đoàn.

Thỉnh thoảng tôi thắc mắc không biết ông Crepsley đang bận rộn chuyện gì. Là người kín đáo, nhưng chưa bao giờ ông ta bí mật như lần này. Thật ra, tôi cũng không quá bận tâm đến công chuyện của ông ta, vì ông càng hay ra ngoài, chúng tôi càng được thanh thoi.

Mỗi khi chúng tôi ra phố, Evra phải mặc mấy lớp quần áo. Không vì lạnh, dù trời buốt căm căm thật, nhưng vì ngoại hình của nó. Tuy đã quen với những con mắt trợn trừng kinh ngạc của mọi người, nhưng ngụy trang như một người bình thường sẽ dễ dàng đi lại trong thành phố hơn. Nó sẽ không phải ngừng lại dọc đường năm mươi phút để cắt nghĩa cho những người tò mò biết nó là ai, là cái gì.

Thân mình, tay chân còn có thể phủ bằng quần áo, găng tay. Gay go nhất là phần mặt. Tuy lớp vảy trên mặt Evra không cứng và nhiều màu sắc như lớp vảy trên thân nó, nhưng trông... vẫn chẳng giống ai. Tôi úp một cái mũ sùm sụp lên đầu Evra để che mái tóc dài màu xanh mại, đeo cho nó cặp kính đen to đùng gần kín hết nửa mặt trên, nhưng nửa mặt dưới biết làm sao đây?

Tôi đã thử cuốn băng và phết lên một lớp phấn màu da người. Nhưng sau cùng cũng tìm ra giải pháp quyết định: râu giả. Chúng tôi mua bộ râu trong một cửa hàng đồ chơi ngụy trang. Thật ra ai nhìn cũng biết là của giả, nhưng như thế càng hay.

Vừa lang thang trong thảo cầm viên, Evra vừa rúc rich cười, bảo tôi:

-Chúng ta thành một cặp tương xứng rồi đó. Cậu thì với bộ đồ hải tặc, mình thì như thằng bù nhìn. Mọi người dám tưởng 2 đứa vừa trốn khỏi trại thương điên ra lắm.

-Ồ khách sạn họ nghĩ thế thôi. Tớ nghe mấy nhóc phục vụ bàn tán với nhau, hai đứa mình là bệnh nhân, còn ông Crepsley là bác sĩ tâm thần.

Evra khoái chí cười ha hả:

-Thật sao? Thử tưởng tượng chúng biết sự thật: hai ma-cà-rông và người rắn nhĩ.

-Nhắm nhò gì. Ông Crepsley bo sộp lắm. Điều đó mới là quan trọng. Một tay phục vụ phàn nàn có lão khách ba trợn cứ cời trườn tổng ngồng, dạo khắp hành lang, tớ nghe gã quản lý khách sạn bảo: "Tiền bạc mua được sự riêng tư". Tiền là trên hết. Khách hàng là thượng đế mà.

-Mình có thấy lão khật khùng đó rồi, nhưng tưởng lão ta chỉ loanh quanh trong phòng thôi.

-Không dám đâu. Tớ thấy lão ta biểu diễn như vậy bốn năm ngày nay rồi. Theo lời tay quản lý thì hàng năm lão đến khách sạn này chừng vài tuần, cứ tỉnh bơ đi lại, trần truồng như một đứa con nít vậy đó.

-Họ để cho lão yên sao?

-Tiền. Khách hàng là thượng đế. Quên à?

-Vậy mà mình cứ tưởng chỉ trong Quán Xiếc Quái Dị mới lắm chuyện lạ lung, ai ngờ ngoài đời còn lắm kẻ quái đản hơn.

Gần tới 25 tháng 12, không khí lễ giáng sinh càng lúc càng rộn rịp hẳn lên. Cây thông, đèn trang trí rực rỡ khắp đường phố và những cửa hàng vào chiều tối. Các ông già Nô-en bận rộn nhận đơn đặt hàng, đồ chơi chất ngheo nghen từ sàn tới trần.

Tôi cũng ngong ngóng chờ ngày Giáng sinh, vì năm ngoái, Giáng sinh lặng lẽ qua. Lễ hội chẳng là gì đối với những người trong quán xiếc.

Evra không hiểu vì sao mọi người lại phải rộn rang lên như vậy. Nó bảo:

-Lý do gì mà mọi người đổ cả đồng tiền ra mua sắm, người nọ biếu quà người kia. Toàn những món không ai thật sự cần thiết. Vì sao mọi người như hóa rồ ăn uống tiệc tùng? Bao nhiêu cây thông bị chặt, bao nhiêu gà tây bị giết thịt, để làm gì? Thật vô lí!

Tôi cố nói cho nó hiểu đó là một ngày của sự an lành thánh thiện, một ngày để gia đình cùng nhau sum họp. Nhưng nó chẳng hiểu gì cả, cứ khăng khăng: điên rồ, phung phí tiền bạc vô ích.

Còn ông Crepsley chỉ phán gọn một câu: "Một tập quán vớ vẩn của con người". Lão ma-cà-rồng này chẳng thích thú gì hội hè.

Thiếu vắng gia đình trong những ngày giáng sinh, tôi cảm thấy cô đơn quá. Tôi nhớ cả nhà da diết, nhất là em gái tôi, Annie.

Khách sạn sửa soạn một bữa tiệc lớn chiêu đãi khách trọ. Sẽ có gà tây, bánh Giáng sinh và pháo. Tôi quyết định lôi kéo Evra gia nhập vào tinh thần lễ hội. Tôi tin nó sẽ thay đổi ý kiến, sau khi được hòa mình vào lễ Giáng sinh lần đầu trong đời.

Một buổi chiều lạnh buốt, tôi cuốn quanh cổ một cái khăn choàng (thật ra, với máu ma-cà-rồng, tôi không cần phải mặc ấm, nhưng không muốn bị chú ý vì vẻ khác người). Tôi hỏi Evra:

-Đi mua sắm không?

Nó nhìn ra bầu trời trắng tuyết:

-Mình ớn phải trông vào cả đồng quần áo nặng chịch quá rồi.

Tôi mừng vì nó không đi, vì tôi muốn làm nó bất ngờ bằng một món quà..

-OK., vậy mình sẽ đi chùng một vài tiếng thôi.

-Cậu về trước khi trời tối chứ?

-Có thể.

-Tốt nhất là về sớm. Biết đâu đúng đêm cậu vắng mặt, ông Crepsley lại có việc cần đến.

-Ha ha, mình liều rồi. Chơi luôn. Cậu muốn mua gì không?

Evra lắc đầu. Vừa huyết sao, tôi vừa bước ra trời tuyết. Tôi rất khoái khung cảnh này. Tuyết làm giảm mùi và tiếng ồn của thành phố rất nhiều.

Ra tới công viên, ngừng lại nhìn cảnh mấy tay nhóc cỡ tôi đang đắp người tuyết, rồi tôi chặc lưỡi, bỏ đi. Tốt nhất là đừng dính dáng tới con người.

Khi đang đứng trước một cửa hàng bách hóa, ngắm nghía hàng hóa bày trong tủ, lưỡng lự không biết nên mua gì cho Evra, một cô bé tiến tới đứng bên tôi. Đó là một cô bé da đen, tóc dài, trạc tuổi tôi, nhưng thấy hơn tôi một chút.

Cô bé lên tiếng chào trước:

-Chào thuyền trưởng.

-Xin lỗi, bạn nói gì?

Cô bé cười, giắt giắt áo choàng tôi:

-Bộ đồ nè. Trông bạn cứ như thuyền trưởng hải tặc vậy. Vào mua hay chỉ xem thôi?

-Chưa biết. Mình định mua một món quà cho cậu bạn, nhưng chưa biết mua gì.

-Cậu ấy bao nhiêu tuổi?

-Lớn hơn mình một chút.

-Mua đầu cạo râu đi.

-Cậu ấy chưa phải cạo râu.

Tôi trầm nhủ: "Và chẳng bao giờ phải cạo. Râu nào mọc nổi qua những chiếc váy dày cộp đó". Cô bé lại đề nghị:

-Hay mua đĩa nhạc?

-Cậu ta không thường nghe nhạc. Nhưng biết đâu mình mua tặng, cậu ấy sẽ bắt đầu thích nhạc cũng nên.

-Nhiều tiền lắm đó.

-Bạn thân mà, có đáng gì.

-Vào mua nhé. Tên mình là Debbie.

Cô ta đưa bàn tay không đeo găng. Chúng tôi bắt tay nhau.

-Tên mình là Darren.

Cô ta cười nói rất tự nhiên:

-Darren và Debbie. Nghe hay đấy, giống như cặp du đảng Bonnie và Clyde.

-Bạn luôn nói chuyện thoải mái như vậy với người lạ sao?

-Không đâu. Nhưng bạn đâu phải người lạ.

-Hả?

-Mình thấy bạn hoài. Mình sống gần công viên, cách khách sạn của bạn mấy căn thôi. Vì vậy mình mới thấy bạn trong bộ đồ hải tặc, thường đi với một tay ngọ lăm, đeo kính và chòm râu giả.

-Evra đó. Mình chưa thấy bạn bao giờ.

Tôi cố nhớ, nhưng rõ ràng chưa gặp cô ta trong số đám trẻ thường chơi trong công viên bao giờ.

-Mình bị cảm lạnh. Suốt mấy ngày cứ đứng trong cửa sổ nhìn ra, chán chết được.

Debbie hà hơi vào hai bàn tay, rồi xoa mạnh vào nhau. Tôi bảo:

-Lạnh quá, bạn đeo găng tay vào chứ.

Nhìn hai bàn tay trần của tôi, Debbie cười cười:

-Nói người thì hay lắm. Nhưng mình đến đây là để mua găng. Đi mấy cửa hàng rồi mà vẫn chưa tìm được đôi nào giống đôi của mình mới mất.

-Đôi găng của bạn như thế nào?

-Đỏ, có lông thú giả quanh cườm tay. Chú mình mới ấy tuần trước, nhưng không biết chú mua ở đâu. Mình chưa dám cho ba má biết bị mất món quà ông chú cho.

-Thử tìm trong cửa hàng này chưa?

-Mình vừa tới đây thì gặp bạn.

-Chúng mình cùng vào chứ?

-Tất nhiên. Mình ghét đi mua sắm một mình lắm. Nếu bạn muốn, mình sẽ chọn đĩa nhạc cho.

-OK

Tôi đẩy cửa, tránh sang một bên, nhường lối cho Debbie. Cô bé bỗng phì cười, kêu lên:

-Ôi, Darren! Mọi người chắc tưởng bạn đang tán tỉnh mình đó.

Tôi đỏ mặt, líu lưỡi không tìm ra câu trả lời. Cô ả ngừng nguẩy vào trước, để tôi lẻo đẻo theo sau.

5. Chương 05 + 06

Chương 5

Họ của Debbie là Hemlock cũng có nghĩa là cây độc cần, vì vậy cô bé ghét cái họ này lắm.

-Thử tưởng tượng xem, tên họ gì lại trùng với một loài cây độc như vậy?

-Hay chứ. Mình rất thích.

-Như vậy chúng tôi khiêu thăm mĩ của bạn đỡ ồm.

Gia đình Debbie mới dọn đến thành phố này. Cô bé không có anh chị em. Ông bố thường xuyên bay khắp thế giới vì công việc. Từ khi sinh ra, Debbie theo cha mẹ thay đổi chỗ ở năm lần rồi.

Cô ta tỏ ra rất quan tâm khi biết tôi cũng luôn luôn phải di chuyển. Tôi không nói gì đến Gánh Xiếc Quái Dị, chỉ bảo phải đi theo cha, vì ông là người bán hàng lưu động.

Debbie bảo:

-Mình chưa bao giờ thấy ông già bạn, chỉ thấy anh trai bạn thôi.

Cô bé làm Evra là anh trai tôi, nhưng tôi không cải chính.

-Ông già dậy sớm lắm. Ngày nào cũng ra đi từ trước trời sáng, trở về nhà đã tối mịt rồi.

-Ông già để hai anh em một mình tại khách sạn à? Còn việc học hành thì sao?

Đánh trống lảng, tôi cầm lên một đôi găng tay hỏi:

-Giống đôi của bạn không?

-Gần giống. Đôi của mình màu tối hơn.

Chúng tôi sang quầy bán đĩa nhạc. Không đem theo nhiều tiền, nên tôi chỉ mua quà cho Evra, không mua gì ỉnh.

Loanh quanh thêm mấy cửa hàng vẫn không tìm được đôi găng vừa ý Debbie, chúng tôi lang thang ngắm những nhọn đèn bắt đầu tỏa sáng trên đường phố và những quầy hàng.

Debbie nói:

-Mình yêu nhất thời điểm này của buổi chiều, giống như một thành phố bắt đầu đi ngủ, để một thành phố mới vươn vai thức dậy.

-Một thành phố dành cho những kẻ sống về đêm.

Vừa nói tôi vừa nghĩ đến ông Crepsley. Debbie chợt lom lom nhìn tôi:

-À này, quê bạn ở đâu? Qua giọng nói của bạn, mình không đoán được bạn người vùng nào.

-Tại mình đi hết nơi này tới nơi khác mà. Đủ nơi đủ chỗ.

-Bạn không muốn nói chút gì?

-Ông già mình không cho.

-Vì sao?

-Không nói được.

Tôi cười yếu xìu. Nhưng Debbie đã chuyển đề tài:

-Khách sạn bạn ở có khá không? Trông có vẻ ngột ngạt quá hả?

-Không đâu. Ngon lành hơn những nơi trước nhiều. Nhân viên không nạt nộ, nếu bạn chơi đùa trong hành lang. Có cả những khách... kì cục lắm.

Tôi kể cho Debbie nghe về tay khách trọ dạo khắp khách sạn như... người tiền sử. Cô bé rú lên:

-Ghê vậy? Bạn phịa rồi.

-Thật mà. Mình thề.

-Người ta không đá lão ra khỏi khách sạn sao?

-Theo họ, khách hàng là thượng đế. Muốn làm gì thì làm.

Debbie cười:

-Thế nào mình cũng phải tới nơi đó một lần.

-Nhưng đừng đến vào ban ngày.

Tôi vội nói, sợ Debbie đến trong lúc ma-cà-rồng Crepsley còn ngủ.

Chúng tôi thả bộ trở lại quảng trường. Tuy biết kết bạn với một con người bình thường là điều rất nguy hiểm, nhưng tôi thích được ở bên Debbie. Ngoài Evra, tôi không có người bạn nào cùng lứa tuổi.

Tới trước cửa nhà cô bé, tôi hỏi:

-Bạn sẽ nói sao với ông bà già về đôi găng tay?

-Thú thật chứ biết sao. Vừa nói vừa ho, để ba má tội nghiệp, không la vì cái tội làm mất quà của chú.

Tôi phì cười:

-Tinh quái thật

Debbie cũng cười:

-Mình là một loài rau độc, bạn quên **? Vào nhà mình một chút không?

Tôi gật đồng hồ. Giờ này chắc ông Crepsley đã đi khỏi khách sạn rồi. Không muốn Evra tưởng tôi lơ là với nó, tôi bảo Debbie:

-Muộn rồi. Mình phải về thôi.

-Tùy bạn. Ngày mai, nếu rảnh cứ đến chơi. Lúc nào mình cũng ở nhà.

-Không đi học sao?

-Sắp nghỉ lễ rồi. Má bảo, chờ tới năm mới đi học luôn cho khỏe.

-Nhưng bạn lại có thể lang thang đi mua găng tay?

-Má đâu biết là mình đi bộ. Mình bảo là đi taxi đến thăm nhỏ bạn. Lúc về mình cũng... đi bằng taxi. Hì hì!

-A ha! Bắt quả tang nói láo nhé. Mình có bằng chứng để tố cáo bạn rồi đấy.

-Dám không? Mình sử dụng phép thuật của phù thủy biến bạn thành con cóc ngay. Nhớ ghé thăm mình, mới về đây nên mình chưa có nhiều bạn. Ở nhà suốt, nản lắm.

-Nhưng bạn sẽ bảo là gặp mình ở đâu? Trên taxi à?

-Phải đấy, mình quên vụ này...

-Nhất là mình lại... hơi bị xinh trai nữa.

-Quá xinh chứ. Hay để mình đến chỗ bạn, rồi đi xem phim. Mình sẽ nói với má là gặp bạn trong rạp hát.

Tôi nói số phòng, rồi dặn thêm:

-Nhưng khoảng 6 giờ chiều bạn hãy tới là tốt nhất.

Debbie nhịp chân trên bậc cửa, ngập ngừng:

-Nhưng...

-Nhưng sao?

-Cậu không mời mình à?

-Mời?

-Mời mình đi xem phim.

-Nhưng Debbie mới bảo...

-Khổ quá Darren! Con gái không bao giờ mời con trai.

Tôi ngẩn tò te:

-Vậy sao?

-Bạn mù tịt hả? Để mình bày cho: Debbie ơi, bạn có muốn cùng mình đi xem phim trong? Nói đi.

-OK. Debbie, bạn có đi xem phim với mình không?

-Để mình suy nghĩ đã.

Nói xong con nhóc mở khóa cửa, rồi biến ngay vào trong nhà.

Con gái khiếp thật!

Chương 6

Vào phòng, thấy Evra đang xem TV, tôi hỏi:

- Có gì lại không?

- Chẳng có gì.

- Ông Crepsley có “nhớ” tớ không?

- Gần đây ông ấy hành động kỳ lạ lắm. Hình như ông ta cũng chẳng cần quan tâm đến sự vắng mặt của cậu.

- Mình biết. Thậm chí ông ta cũng không thức giục mình uống “thuỷ ngân đỏ” nữa.

- Nhưng dù không có ông Crepsley, cậu cũng phải uống chứ.

- Có thể. Đêm nay mình sẽ lên vào một phòng, xin chút máu của một khách trọ ngủ say.

- Phải hết sức thận trọng, nếu cậu bị bắt là ông Crepsley bị bại lộ liền.

- Hả? Bắt tớ? Đừng có mà mơ. Tớ vù vào, biến ra như bóng ma, làm sao bắt được.

Quả vậy, tôi đã từng làm như thế. Khoảng hai giờ sáng là thời điểm quá dễ dàng với một người có những khả năng đặc biệt như tôi: ghé tai sát cửa, nghe ngóng động tĩnh bên trong. Tôi có thể phân biệt trong phòng có mấy người, ngủ lơ mơ hay ngủ li bì. Khi phát hiện một cánh cửa không khoá, bên trong chỉ một ông với tiếng ngáy như sấm, tôi lên vào và rút đầy một ống tiêm nhỏ. Evra hỏi:

- Mai có chương trình gì đặc biệt không?

Tôi cho nó biết cuộc hẹn với Debbie và hẹn cô bé đi xem phim. Evra hớn hở cười hỏi:

- Cậu có cuộc hẹn hò rồi à?

- Hẹn hò khỉ mốc gì. Tụi này chỉ đi xem phim thôi.

- Chỉ xem phim thôi! Con trai con gái đi xem phim là hẹn hò chứ là gì?

- Ủ thì hẹn hò, nhưng chẳng đi đến đâu hết.

- Tại sao?

- Tớ là một ma-cà-rông nửa mùa, cô bé là một người bình thường.

- Có sao đâu, miễn là cậu đừng cần cố con bé là ổn rồi.

- Ha ha, nhưng năm năm nữa con bé hết là con bé, còn tớ vẫn cứ là một thằng nhóc như thế này, cậu quên điều đó à?

Evra lắc đầu:

- Sao cậu lo xa thế? Ở gần ông Crepsley lâu quá, cậu cũng bị quan nhãn nhó giống ông ta mất rồi.

Tôi thở dài:

- Có lẽ cậu nói đúng.

- Đúng quá chứ có lẽ gì nữa.

- Tớ sẽ phải làm gì. Trước đây chưa bao giờ tớ hẹn hò với ai.

- Mình cũng vậy. Nhưng mình nghĩ, cậu phải chuyện trò vui vẻ, duyên dáng lên. Phải biết khôi hài, đối xử ân cần như một người bạn tốt... Rồi...

- Rồi sao?

Evra chu môi như sắp hôn ai. Tò quăng cái gối ngay “mỏ” nó:

- Rất tiếc đã kể chuyện này cho cậu.

Nó nghiêm mặt nói:

- Giỡn tý thôi mà. Nhưng mình dặn nhé: đừng cho ông Crepsley biết. Có thể ông ấy sẽ kéo tụi mình đến một thị trấn khác hay một khách sạn khác ngay.

- Đúng vậy. Mình sẽ không hé môi chuyện Debbie khi có mặt ông ta. Nhưng thời gian này ông Crepsley cũng ít chuyện trò với tụi mình, cứ như ông ta đang sống trong một thế giới khác vậy.

Tôi đâu ngờ - chẳng bao lâu nữa - tôi, Evra và cả Debbie đều dự phần trong cái thế giới đó.

Ngày hôm sau thời gian chậm hơn rùa bò. Ruột gan tôi nóng như lửa đốt. Đã vậy, Evra luôn mồm tính giờ.

- Còn năm tiếng nữa.

- Bốn tiếng.

- Ba tiếng rưỡi.

Rất may tôi không có nhiều quần áo để lựa chọn. Quanh đi quẩn lại chỉ độc nhất bộ đồ hải tặc. Vậy mà cũng mất mấy giờ ngắm vuốt mới xong.

Evra nắc nỏm động viên:

- Yên tâm đi. Trông cậu bánh tẻt mình còn phải mê, nói gì Debbie.

Sửng mê, nhưng tôi cũng cười cười quát nó:

- Câm đi, ngốc.

- Thì câm. Nhưng này, cậu có muốn mình biến đi nơi khác, trước khi cô nàng đến không?

- Chi vậy?

- Có thể cậu không muốn có mặt mình.

- Mình muốn giới thiệu hai người với nhau. Cô bé tưởng cậu là anh mình mà...

- Nhưng cậu sẽ cắt nghĩa sao...

- Cắt nghĩa cái gì?

Evra vuốt ve mấy cái vẩy trên cánh tay:

- Ngoại hình của mình.

- Ồ...

- Mình có thể làm cô bé sợ. Rất nhiều người đã khiếp đảm khi lại gần mình. Vì vậy tốt nhất là...

- Nghe đây. Cậu là bạn thân nhất của mình, đúng vậy không?

Nó cười ngượng ngập:

- Đúng. Nhưng...

- Không “nhưng” gì hết. Mình rất mến Debbie, nhưng nếu cô ấy không chịu nổi bề ngoài của cậu: dẹp!

- Cảm ơn Dar

Evra thì thầm.

Trời vừa sụp tối, ông Crepsley thức dậy. Trông ông ma-cà-rông hốc hác quá. Tôi dọn đồ ăn cho ông (thịt ba rọi muối, xúc xích, thịt lợn băm). Ông ăn vội vàng rồi ra đi trước khi Debbie tới. Trong lúc ông ngốn ngấu ăn, tôi đã hỏi:

- Ông có khoẻ không?

- Khỏe

- Trông ông khiếp quá. Gần đây ông có dùng “thuỷ ngân đỏ” không?

- Ta không có thời gian. Có thể đêm nay.

- Cháu đã lấy được một chút của khách trọ. Đủ để cháu khoẻ mấy tuần.

- Tốt.

Ông lơ đãng nói, gần như không nghe thấy tôi nói gì.

Crepsley vừa ra khỏi phòng, tôi và Evra ngồi trước màn hình chờ TV chờ Debbie. Sau một lúc dài như mấy tiếng, tôi càu nhàu:

- Cô ả ình rơi rồi.

Evra cười lớn:

- Bình tĩnh. Cậu mới chờ chưa được mười phút mà. Còn sớm chán.

Tôi nhìn đồng hồ. Evra nói đúng: còn sớm thật. Tôi bảo:

- Chắc mình làm hỏng chuyện quá. Chưa bao giờ đi chơi với bạn gái, mình sẽ ú ớ đến làm cô bé tưởng mình là thằng dở hơi mất.

- Đừng suy diễn nữa. Cứ bình tĩnh, chẳng có gì phải lo hết.

Đúng lúc đó có tiếng gõ cửa, tôi nhảy vội ra đón Debbie.

6. Chương 07 + 08

Chương 7

Tôi cứ tưởng Debbie sẽ chưng diện ghê lắm, nhưng cô bé chỉ mặc đơn giản một quần jean, áo len và khoác cái áo choàng rộng thùng thình. Nhìn đôi găng tay màu đỏ trên tay Debbie, tôi hỏi:

- Bạn tìm thấy rồi?

Cô bé nhăn mặt:

- Ngay dưới lò sưởi trong phòng mình. Có điều, trước khi tìm thấy, mình đã thú thật với má vụ đi dạo ngoài trời lạnh rồi. Ông già và anh trai bạn có nhà không?

- Ông Cre...À, ba mình ra ngoi rồi. Chỉ có anh Evra thôi. Nhưng có một chuyện, mình muốn cho bạn biết trước khi gặp anh ấy.

- Chuyện gì?

- Anh ấy... không giống như những người khác.

Debbie phì cười:

- Trời đất! trên đời này có ai giống hệt ai bao giờ.

- Nhưng, bạn phải biết là...Evra là một...

- Mình không cần biết anh bạn như thế nào. Hãy đưa mình vào giới thiệu với anh ấy đi.

-OK.

Tôi cười cười mà trong lòng phát run. Debbie rất tự tin tiến vào. Sau mấy bước vừa thấy Evra, cô ta đứng lại, kêu lên:

- Wow! Bộ quần áo ngộ quá.

Cậu bé rần đứng khoanh tay, bối rối mỉm cười. Tôi lên tiếng:

- Debbie, đây là anh Evra. Anh ấy là...

Debbie xán lại gần:

- Đây là vậy hả?

Evra ậm ừ gật đầu. Debbie tíu tít:

- Cho mình sờ được không?

Evra đang mặc áo thun ngắn tay. Nó bảo:

- Được chứ.

Debbie vuốt cánh tay phải, rồi tay trái của Evra. Cô ta như nín thở:

- Wow! Anh luôn luôn... phủ thứ này sao?

Tôi cắt nghĩa ngay:

- Anh ấy là người rần.

Debbie quay phắt lại tôi, giận dữ:

- Bạn nói gì ghê tởm thế. Dù anh ấy có khác thường cũng không nên đùa giỡn như thế chứ.

- Mình đâu có đùa giỡn...

- Bạn nghĩ sao nếu người ta nói bộ quần áo bạn đang mặc trông loè loẹt, ngô nghê cóc chịu nổi?

Evra nhẹ nhàng nói:

- Darren nói đúng đó. Mình là cậu bé rần.

Debbie trở mắt nhìn nó. Evra tiếp:

- Thật mà, mình có đủ cá tính của loài rần: máu lạnh, lột da và, Debbie không thấy sao, mình có đôi mắt của rần.

Debbie yếu ớt nói:

- Nhưng dù sao, cũng không nên... bị đem so sánh với loài rần.

Evra vui vẻ:

- Nên chứ, nếu người ta thích rần.

Debbie nhìn tôi, ngượng ngịu nói:

- Mình xin lỗi.

- Có gì đâu

Tôi trả lời, mừng thầm: hình như cô bé không có thành kiến gì với bộ da rần của Evra.

Trái lại Debbie mê mẩn hỏi đủ thứ chuyện: Evra ăn gì? Nói chuyện được với rần không? Bao lâu lột da một lần?

Tôi bảo Evra biểu diễn trò ngoáy mũi bằng cái lưỡi dài thòng của nó. Debbie hít hà:

- Tuyệt vời, trên cả tuyệt vời. Ước gì mình cũng làm được như thế. Lũ bạn trong trường cứ là phục sát đất.

Sau cùng cũng tới giờ đi xem phim. Tôi bảo Evra:

- Mình sẽ không về trễ lắm đâu.

Nó nháy mắt bảo:

- Yên tâm. Chúc vui vẻ.

Đi bộ một đoạn đường ngắn là tới rạp, nhưng còn lâu mới tới giờ chiếu phim. Mua bắp rang và nước uống xong, chúng tôi vào rạp, ngồi tán chuyện trong thời gian chiếu quảng cáo cho những phim tuần sau.

Debbie bảo:

- Mình thích anh của bạn. Anh ấy hơi có vẻ ngượng nghịu, chắc vì vẻ ngoài quá đặc biệt thôi.

- Đúng vậy. Evra sống không được thoải mái lắm.

- Trong gia đình bạn còn có ai giống rần như thế không?

- Không, chỉ có mình Evra thôi.

- Má bạn có gì khác thường không?

Tôi nói dối là bố mẹ tôi đã ly dị và chúng tôi sống nửa năm với cha, nửa năm với mẹ. Debbie lại hỏi cha tôi có gì lạ không. Tôi bảo:

- Lạ. Nhưng không giống Evra đâu.

- Bao giờ mình mới gặp được ông?

Tôi lại phải nói dối là thế nào cô ấy cũng được gặp. Debbie mau chóng thân thiện với cậu bé rần, nhưng khi gặp một ma-cà-rồng, cô ta sẽ phản ứng sao đây?

Bộ phim hôm đó là một hài kịch rẻ tiền. Debbie cười nhiều hơn tôi.

Trên đường về, chúng tôi lại tiếp tục bàn tán về bộ phim mới xem. Qua một con hẻm tối, Debbie nắm chặt tay tôi, như... muốn tôi che chở. Cô bé hỏi nhỏ:

- Bạn không sợ bóng tối à?

Với đôi mắt của ma-cà-rồng, tôi thấy chẳng tối tăm chút nào:

- Không, có gì phải sợ đâu?

Debbie rùng mình:

- Mình biết là kì cục, nhưng vẫn cứ sợ bị ma-cà-rồng hay ma sói tấn công thành linh. Ngốc thật há?

Tôi cười gượng. Nếu cô ta biết...

- Ủa, ngốc thật.

- Móng tay bạn dài quá.

- Xin lỗi.

- Không cần phải khách sáo quá vậy.

Qua khỏi đoạn đường tối, cô bé nhìn tôi lom lom dưới ánh đèn thành phố. Tôi hỏi:

- Bạn nhìn gì mà khiếp thế?

- Bạn có một vẻ gì đó rất khác thường, Darren. Một cái gì đó mà mình không nắm bắt được.

Tôi cố pha trò:

- Chắc vì mình quá đẹp trai, phải không?

- Không. Thật mà, một điều gì đó... thỉnh thoảng mình chợt bắt gặp trong mắt bạn.
- Debbie, bạn làm mình bị bối rối rồi đó.
- Mình vẫn bị ba mắng vì hay suy diễn và phát biểu linh tinh.

Tới cửa nhà Debbie, tôi đứng ngẩn ra, chẳng biết phải làm gì. Debbie hỏi:

- Vào nhà mình không?
- Ba má bạn có nhà không?
- Ồ, yên tâm, ba má mình thoải mái lắm. Mình sẽ bảo bạn là bạn của mình.
- OK.

Debbie mỉm cười, nắm tay tôi dắt vào nhà.

Tôi run như đêm lên vào rạp hát, ăn trộm quý bà Octa trong khi ông Crepsley say ngủ vậy.

Chương 8

Nhưng ba má của Debbie cũng hiền lành và dễ thương như cô ta vậy. Ông bà tên là Jesse và Donna (hai người không cho tôi gọi bằng ông bà Hemlock) và đón tôi rất vui vẻ, thân tình.

Vừa thấy tôi, ông bố lên tiếng ngay:

- Chào cháu. Nhưng cháu là ai nhỉ?

Debbie nói:

- Darren là bạn của Annie. Chúng con vừa gặp nhau trong rạp xi-nê. Con mời bạn ấy về nhà chơi, được không ba má?
- Được, được chứ.

Bà mẹ tiếp:

- Cả nhà sắp ăn cơm. Darren ăn cùng gia đình cô nhé?
- Dạ, nếu không có gì phiền.
- Chẳng phiền phức gì cả. Cháu thích trứng chiên không?
- Món ruột của cháu đấy ạ.

Sau đó tôi kể cho ông bà nghe một chút về tôi. Ông Jesse hỏi:

- Thế còn chuyện học hành?

Tôi lại phải nói dối:

- Ba cháu là thầy giáo. Ông dạy cho cháu và anh Evra.

Bà Donna bảo tôi:

- Cháu ăn thêm trứng nhé.
- Dạ. Ngon quá. Cô cho gì vào trứng vậy?
- À, một chút gia vị. Cô từng là đầu bếp mà.

Bà mỉm cười, hãnh diện nói. Tôi bảo:

- Phải chi khách sạn cháu có những đầu bếp giỏi như cô. Món ăn ở đó tệ lắm.

Ăn xong, tôi xin phép rửa chén đĩa, nhưng ông chủ nhà nói ngay:

- Đó là việc giảm stress của chú sau một ngày làm việc căng thẳng đó. Không gì hiệu quả hơn là rửa mấy cái đĩa, chùi bóng soong nồi, và hút bụi mấy tấm thảm.

Tôi hỏi Debbie:

- Chú nói giỡn hả?
- Không. Ba mình nói thật đó. Ba má, con đưa Darren lên phòng được không?
- Nhưng mau mau xuống. Đừng quên chúng ta còn hai chương cuối của Ba Người Lính Ngự Lâm nữa đấy.

Debbie nhăn nhó:

- Ôi lại “một người vì mọi người, mọi người vì một người”. Con thấy có hay ho gì đâu.

Tôi hỏi:

- Bạn không thích Ba Người Lính Ngự Lâm sao?
- Bạn thích à?
- Thích. Mình xem phim đó ít nhất 8 lần rồi.
- Nhưng bạn đọc sách chưa?
- Mình đọc truyện tranh một lần rồi.

Debbie khinh khỉnh nhìn tôi làm ba má cô phát phì cười. Cô bé rên rầm:

- Mình không nói đến phim hay truyện tranh, ông tướng ạ. Đây là những quyển sách dày cộm được kê bằng... VĂN HỌC CỔ ĐIỂN. Đọc ớn tới cổ luôn.

Phòng của Debbie trên lầu ba. Một gian phòng lớn gần như trống trơn, với một tủ áo chìm trong tường và chẳng thấy hình ảnh trang trí nào.

Thấy tôi nhìn quanh, Debbie hỏi:

- Mình ghét cái gì có vẻ lộn xộn lắm.

Nơi góc phòng có một cây Giáng sinh nhân tạo giống như cây dưới phòng khách. Tôi nhận thấy những phòng tôi mới đi qua cũng đều có cây Giáng sinh. Tôi hỏi Debbie:

- Sao nhiều cây quá vậy?
- Ba mình đó. Ông mê cây Giáng sinh lắm. Phòng nào cũng có một cây. Những hộp nhỏ dưới gốc là hộp trang trí. Buổi tối ngày lễ, cả nhà cùng mở và treo lên cây. Đêm sẽ qua đi rất dễ thương và mọi người đều mệt nhào, đặt đầu lên gối là ngủ được ngay.
- Thích thật.

Tôi nói nhỏ, nhớ lại những đêm cùng gia đình bên cây thông trong đêm Giáng sinh.

Debbie lặng lẽ quan sát tôi rồi nói:

- Bạn có thể đến nhà mình đêm Giáng sinh, cả ba và anh bạn nữa. Giúp nhà mình cùng trang trí cây cho vui.
- Bạn nói thật?
- Thật. Mình sẽ xin phép ba má, nhưng mình tin ba má cũng sẽ đồng ý ngay. Trước kia gia đình mình cũng thường có bạn bè đến dự lễ chung, càng vui chứ có sao đâu.

Thấy tôi bối rối, Debbie bảo:

- Mình xuống nhà hỏi ba má nhé?
- Mình không chắc còn ở đây tới Giáng sinh. Ông Cre..., à ba mình phải đi bất kỳ lúc nào, khi công việc đòi hỏi.
- Vậy nếu bạn còn ở đây, mình mời cả ba cha con bạn. Nếu bạn phải đi thì... đành thôi. À, có mua đầu máy nghe nhạc cho Evra không?

- Có. Cả mấy CD nữa.

- Bạn mua gì cho ông già?

Hình như ông Crepsley chẳng thèm quan tâm gì tới quà cáp. Không biết một ma-cà-rông quan tâm tới điều gì? Tôi tủm tủm cười bảo Debbie:

- Mình sẽ mua cho ông một cái đèn tắm nắng.

- Hả?

- Vì ba mình làm việc suốt trong nhà, ít được ra nắng, nên da ông xanh xao lắm.

Debbie đứng dậy hỏi:

- Nào, bây giờ chúng ta hôn chia tay chứ?

Tôi tưởng mình sắp lặn đùng ra, chết ngất:

- Mình.... Mình...

- Thôi, quên đi. Mình đưa bạn ra.

Chúng tôi hấp tấp xuống cầu thang. Tôi muốn đượcchaof ba má Debbie, nhưng cô ta kéo tôi thẳng ra cửa. Tuy nhiên, tôi vẫn phải trở vào để lấy áo chàong.

Vừa lúng túng xỏ tay vào áo, tôi vừa lắp bắp:

- Mai mình trở lại được không?

- Nếu bạn muốn.

- Debbie, mình không hôn bạn là vì mình...

- Sợ?

Tôi tiu nghỉu thú nhận:

- Đúng.

Cô bé cười lớn:

- OK. Ngày mai bạn cứ tới chơi. Nhưng nhớ phải can đảm lên một tí. OK?

Cánh cửa khép ngay lại.

Con gái khiếp thật!

7. Chương 09 + 10

Chương 9

Tôi cứ đứng ì trên bậc thềm, cảm thấy mình ngu ơ là ngu. Chẳng muốn trở về khách sạn chút nào, vì không muốn Evra nhìn tôi như 1 thằng ngố, tôi lang thang quanh quảng trường để trời đêm lạnh lẽo làm cho cái đầu bã đậu của mình tỉnh táo lại.

Không thể tới ngày mai mới gặp Debbie, tôi đến trước cửa nhà cô bé, nhìn quanh. Biết chắc không ai có thể phát hiện ra tôi, tôi cởi giày rồi ắt đầu leo lên theo đường ống máng. cửa sổ phòng debbie có cửa sổ khoảng chừng 4m, vì vậy lên tới ngang tầm, tôi móc móng tay vào tường gạch, mon men tới cửa sổ như 1 con thạch sùng

Thả người lủng lẳng dưới cửa sổ, tôi chờ Debbie xuất hiện .

Chỉ 20 phút sau , đèn trong phòng bật sáng. tôi gõ nhẹ rồi gõ mạnh lên kính cửa. Tiếng bước chân lại gần .

Debbie mở hé màn cửa, bối rối nhìn ra ngoài. Một giây sau cô bé nhìn xuống và phát hiện ra tôi.

Tôi mở miệng, uồng hai môi rõ ràng để bên trong cô ta hiểu : “Mở cửa ra”

Debbie gật đầu , quỳ xuống đẩy khung cửa kính lên :

- Bạn làm gì vậy ? Đang nắm tay vào cái gì thế ?

- Mình bay bình bông trong không khí .

-Điên. Ngã xuống là chết

-Yên tâm.Mình là nhà vô địch leo núi mà .

-Bạn chết cóng mất thôi. Giày đâu rồi? Vào trong này lẹ lên .....

-Mình không muốn vào , mình chỉ leo lên để ....debbie, lời đề nghị vẫn còn giá trị chứ?

-Đề nghị gì

- Một nụ hôn

Debbie mỉm cười, mắt chớp lia lịa :

-Bạn khủng thật rồi .

-Điên tí độ thì đúng hơn

-Tất cả trở ngại hiểm nay chỉ vì .... lời đề nghị đó h6oi sao?

Tôi gật . Debbie nhỏ nhẹ:

-Sao không vào bằng cửa chính cho đỡ.... khổ. Nhưng mình nghĩ bạn rất xứng đáng để..., nhưng lẹ lên.Đồng ý?

- Đồng ý.

Debbie cúi đầu ra ngoài cửa sổ, tôi vươn lên, chạm nhẹ môi vào nhau. Có thể thôi mà tim tôi đập hơn trống trận.

Cô bé tím tím hỏi:

-Muốn thưởng không?

-Cóoooo.....

Tôi run cầm cập. Không vì lạnh đâu.Tôi thề với bạn. -Đây. Đây nữa

Debbie nhẹ nhàng hôn hai má tôi. Tôi suýt tuột tay khỏi bờ tường. Hình ảnh tôi phản chiếu trên kính cửa trông ngổ ỏi là ngổ!

Cô bé vẫy tay nói

-Mai gặp lại, Romeo

-Mai gặp lại,Juliette.

Tấm màn buông xuống, cửa sổ khép lại, tôi từ từ tụt tới đất.Trên đường về ô-tô lằng lằng như bay, và .....gần tới khách sạn tôi mới nhớ tới đôi giày. Vội chạy ngược lại , tìm giày, rũ tuyết. ngồi xuống xỏ giày, lòng vẫn lằng lằng ...

Evra chăm chú vào màn hình đến nỗi không nhận ra tôi bước vào phòng. Tôi nói lớn 2 lần ” mình về rồi ”, nó vẫn không thèm ngước lên, chỉ vẫy tay như bảo tôi im lặng. Bực mình tôi gắt:

-Cậu làm sao vậy? Tưởng câu nói lòng mong mình về để biết mọi chuyện. Được lần sau thì...

- cậu xem tin tức hôm nay chưa ?

-Người ta không chiếu thời sự trong rạp chiếu phim từ lâu rồi công tử Evra Von ạ.Nào, bây giờ cậu có muốn câu chuyện của mình hay không /

- Cậu xem cái này đã.

-Xem gì?

Vừa hỏi tôi vừa vòng ra sau Evra, liếc nhìn màn hình đang phát phim thời sự , tôi phì cười

-Trường gì thôi tắt đi . Nghe chuyện tình yêu này .....-daren!

Giọng nó thật khác thường , đầy lo lắng : CẬU phải xem tin này

Nó nói chậm rãi, nghiêm túc . Tôi biết nó không đùa

Trên màn hình là cảnh bên ngoài 1 ngôi nhà cao tầng , rồi ống kính di động vào bên trong , hững hờ tường quay cận cảnh Một phóng viên tiếp tục nói về sự việc đang xảy ra.

Tôi hỏi :

-Chuyện gì vậy?

- Đây là nơi người ta phát hiện ra những cái xác

-Xác nào?

-Nhìn kia

hình ảnh tôi tam trong ngôi nhà và hàng chữ trên màn hình cho biết đây là những hình ảnh được ghi sáng nay. Nhiều bác sĩ và cảnh sát đẩy những băng-ca di động . Trên mỗi băng ca di động đều có 1 bao xác người

Tôi hỏi Evra:

-Phải bao đựng xác không?

-Xác đó . Sáu rồi ,Cảnh sát vẫn đang lục soát

Tôi thắc mắc -Những vụ này có dính dáng gì tới mình đâu

Nó mở lớn âm thanh báo

-Nghe đi

Cô phóng viên đang nhìn thẳng máy qua cho biết nhờ đám trẻ thách đồ nahu vào ngôi nhà bỏ hoang nên cảnh sát mới phát hiện ra những cái xác này Một phát thanh viên hỏi về thân nhân của những người chết . Cô phóng viên lắc đầu

-cảnh sát chưa cho biết tên , còn chờ thân nhân của họ đến sát nhận

phát thanh viên hỏi

-chị đã biết nguyên nhân của những cái chết này chưa/

- Chưa cảnh sát chưa tiết lộ tí tíc gì. chúng tôi chỉ biết được cho đến lúc này đã tìm ra sáu xác . Nhưng chúng tôi chưa biết nạn nhân là nam hay nữ. có vẻ như đây là nạn nhân của 1 kẻ giết người hàng loạt hoặc của 1 vụ giết người tể thân . hai xác sau cùng chúng tôi chưa biết sao, nhưng 4 xác trước đều có những vết thương kỳ dị và cùng 1 tình trạng như nhau

- Chị có thể nói rõ hơn?

- Bốn nạn nhân đó đều bị thắt cổ. Ngoài ra các xác - tôi phải nhấn mạnh đây chỉ là 1 phỏng đoán - các xác chết dường như bị uống đến cạn kiệt máu. nhưng ngay lúc này chưa ai biết rõ chuyện gì đã xảy ra ngoài cảnh sát . VẬ tất nhiên ....kẻ sát nhân

Evra tắt âm thanh , chỉ để phần hình nó thì thầm -Thấy gì không

-Ồ!Không thể ...

Tôi nghệt thở nghĩ đến ông crepsley.Đêm nào ôngta cũng lẫn lút đi suốt đêm trong thành phố không biết vì lý do gìTiếng nói của cô phóng viên vang vang trong đầu tôi;“Uống tới cạn kiệt máu”!

-Ông Crepsley!

Tôi lảo lảo mắt nhìn trừng trừng vào những hình ảnh không âm thanh không thể thốt lên 1 lời nào nữa

Chương 10

Tức giận nện bước quanh phòng, hai tay nắm chặt, tôi nói như sắp hoá điên:

-Mình sẽ giết lão ta. Mình đợi khi có cơ hội là đâm cây gậy xuyên qua tim lão. Mình sẽ chặt đầu lão quăng vào lửa.

-Hừ, bao giờ cậu mới có cơ hội đó? Rồi chắc cậu còn moi óc ông ta để nhồi tởi vào nữa chứ

Tôi hét toáng lên:

-Đến nước này mà cậu còn giỡn được à?

Evra ngập ngừng nói:

-Lỡ không phải ông ta thì sao?

-Thôi đi, không phải lão thì là ai?

-Mình không biết

-Hút đến cạn kiệt máu! Ghê tởm quá!

-Đó chỉ là phỏng đoán của các phòng viên. Chính họ cũng chưa chắc chắn mà.

Tôi tức đến nghẹn thở:

-Vậy thì cứ ngồi chờ cho đến khi lão ta giết thêm năm sáu mạng nữa sao?

Evra thở dài:

-Không biết chúng ta phải làm gì, nhưng mình nghĩ, chúng ta phải có bằng chứng trước khi kết tội ông ta. Chặt đầu một con người là kết thúc cuộc đời người đó. Nếu sau này mới khám phá ra người ta vô tội, làm cách nào sửa chữa đây? Không thể gắn lại cái đầu lên cổ ông ta mà nói:”Xin lỗi. Chỉ là một sai lầm. Đừng buồn nhé”.

Nó nói đúng. Chưa có bằng cứ gì thì không thể giết ông Crepsley. Nhưng tôi tin chắc là chính ông ta. Đêm nào cũng âm thầm đi, lặng lẽ về, không hề hé môi cho ai biết ông ta đã đi đâu, làm gì. Cộng tất cả những hành tung lạ lùng đó, chẳng là đi giết người hút máu thì là đi đâu?

Evra lại nói:

-Coi như ông Crepsley là thủ phạm đi. Nhưng vì sao ông ta làm chuyện này? Đó không phải là tính cách của ông. Mình biết ông ta lâu hơn cậu nhiều, chưa bao giờ mình nghe nói hay nhìn thấy ông ta làm những điều như thế. Ông Crepsley không phải là một kẻ giết người.

-Ông ta đã từng giết người khi còn là một tướng quân

Rồi tôi kể cho Evra nghe những gì ông Gavner Purl đã nói. Nó đồng ý.

-Đúng. Ông ấy giết những ma-cà-rồng độc ác, những kẻ đáng tội chết. Điều mình muốn nói là, nếu quả thật ông ta giết sáu mạng kia, có thể vì đó là sáu kẻ cần phải giết. Họ cũng là ma-cà-rồng.

-Nhưng ông ta đã từ chức tướng quân từ nhiều năm trước rồi.

-Có thể ông Gavner Purl thuyết phục ông Crepsley trở lại. Chúng mình không biết nhiều về những tướng quân ma-cà-rồng và công việc của họ, nhưng rất có thể đó là lý do ông Crepsley đã tới đây.

Hơi có lý, nhưng tôi vẫn không tin:

-Sáu ma-cà-rồng độc ác lang thang trong một thành phố? Chuyện khó tin!

-Làm sao biết được? Cậu biết hành tung của ma-cà-rồng xấu thế nào à? Mình cũng không biết. Có thể chúng lập băng đảng thì sao nào?

-Và chỉ một mình Crepsley đẹp sạch bọn chúng? Sáu người bình thường còn nghe được, nhưng sáu ma-cà-rồng, xin lỗi, sức mấy ông ta hạ nổi.

-Ai bảo ông ta chỉ có một mình? Có thể còn có cả Gavner Purl, hay... còn nhiều tướng quân khác nữa.

-Lý lẽ thứ hai của cậu hơi bị yếu đấy.

-Mình biết, nhưng điều đó không có nghĩa là mình sai. Darren, chúng ta không thể giết ông Crepsley một cách hồ đồ mà phải đợi. Nghĩ kỹ xem mình nói đúng hay sai.

Tôi ráng bình tĩnh suy nghĩ rồi thở dài bảo Evra:

-Ok. Ông ta vô tội cho đến khi đủ bằng chứng minh. Nhưng bây giờ chúng ta phải làm gì? Cứ ngồi đây, làm như không biết gì đã xảy ra? Báo cảnh sát? Hay hỏi thẳng Crepsley.

Evra ngẫm nghĩ rồi bảo:

-Nếu ở trong đoàn, những chuyện như thế này, chúng ta chỉ việc báo với ông Cao là xong hết.

-Nhưng lúc này chúng ta không ở trong Gánh Xiếc Quái Dị.

-Vì vậy chúng ta mới phải tự tính toán. Hay là, chúng ta theo dõi mỗi khi ông ta ra khỏi khách sạn, để biết ông ta đi đâu, làm gì. Nếu khám phá ra chính ông ta là thủ phạm và sáu nạn nhân là những người bình thường thì chúng ta sẽ hạ thủ ngay.

-Cậu sẽ giết?

-Chưa bao giờ mình chém giết ai. Chỉ nghĩ đến chuyện đó mình đã gớm ghiếc rồi. Nhưng nếu ông giết người không lý do chính đáng, mình sẽ giúp cậu hạ ông ta. Nếu có người khác giúp cậu việc này thì vẫn tốt hơn, nhưng ở đây có còn ai nữa đâu.

Nhìn vẻ mặt vừa buồn rầu vừa nghiêm nghị của nó, tôi biết có thể tin cậy nó việc này. Evra nói thêm:

-Nhưng phải biết chắc, chỉ một thoáng còn nghi ngờ, chúng ta không hành động.

-OK.

-Mình nói thật đó. Nếu mình thấy ông Crepsley vô tội, mà cậu ra tay, mình sẽ làm mọi cách để ngăn cậu. Kể cả nếu phải...

Nó bỏ lửng lời đe dọa. Tôi nói:

-Đừng lo. Mình cũng chẳng mong gì chuyện đó xảy ra đâu. Mình đã quen sống cùng ông Crepsley. Nếu phải ra tay, mình cũng rất khổ tâm.

Tôi nói thật lòng. Chỉ mong sao những nghi ngờ của chúng tôi là không đúng sự thật. Nhưng tôi có cảm giác kỳ lạ là những nghi ngờ đều đúng. Evra bảo:

-Mình hy vọng chúng mình nghi oan cho ông ta. Vì nói thì dễ, làm không dễ chút nào đâu. Ông Crepsley không phải loại người nằm ì ra đó, không phản ứng gì khi bị tấn công.

-Chuyện đó sẽ tính sau. Ngay lúc này, cậu chỉnh âm thanh lớn lên đi. Nếu chúng ta may mắn, cảnh sát giải quyết xong vụ việc và phát hiện kẻ sát nhân là một thằng cha tâm thần, gã xem quá nhiều phim quỷ nhập tràng thì mọi chuyện đều êm đẹp.

Suốt đêm, chúng tôi ngồi im thin thít bên nhau, xem tin tức thời sự và chờ đợi ma-cà-rồng Crepsley - kẻ sát nhân? - trở về.

8. Chương 11 + 12

Chương 11

Theo dõi ông Crepsley chẳng dễ chút nào. Đêm đầu tiên, chỉ sau vài phút chúng tôi đã mất dấu ông ta: Crepsley nhảy vọt lên ống khói, khi chúng tôi lên tới nóc nhà, ông ta đã mất hút. Lang thang khắp thành phố suốt đêm, chúng tôi không tìm ra tăm tích ông ta.

Rút kinh nghiệm, hôm sau, trong khi Crepsley đang ngủ, tôi chạy đi mua hai điện thoại di động.

Đêm đó, ông Crepsley vừa nhảy lên nóc nhà, tôi bám theo. Evra không nhanh nhẹn bằng tôi, nên nó thủ dưới đất. Phần tôi, theo dõi và thông tin qua điện thoại cho nó.

Rất may là ông ta không hề biết tôi theo dõi và ông không đi nhanh. Nhưng chỉ theo được chừng mấy tiếng, khi ông ta nhảy xuống một khu phố với rất nhiều chỗ rẽ vào những con đường nhỏ, qua mấy ngã rẽ, tôi lại bị mất hút ông.

Những đêm sau đó, có khi tôi bị mất dấu ông sau vài giờ, có khi tôi bám theo ông được tới sáng.

Suốt thời gian đó, tôi thấy dường như ông không làm gì đặc biệt. Có những khi ông ta ngừng lại một nơi rất lâu, phía trên những đám đông, lặng lẽ quan sát (Để tìm con mồi mới?). Lúc khác, ông chạy vù vù không ngừng nghỉ. Lộ trình rất bất chợt: Hai ba đêm vẫn trên một tuyến đường, có đêm lại trên một tuyến hoàn toàn mới. Không thể đoán được là ông ta định đi đâu.

Sau mỗi đêm Evra mệt mỏi khi trở về khách sạn – tôi quên là nó không được khoẻ như tôi. Tôi bảo nó nghỉ mấy đêm, nhưng Evra nhất quyết đi theo. Có lẽ nó sợ, vắng mặt nó tôi sẽ giết ông Crepsley.

Sau sáu xác được phát hiện, người ta không tìm thấy xác nào mới nữa. Cơ quan điều tra đã xác nhận tất cả nạn nhân – Hai nam bốn nữ – đều bị rút kiệt máu và đều là những người bình thường ở rải rác trong thành phố. Họ còn rất trẻ, người lớn nhất mới hai mươi bảy tuổi. Evra thất vọng ra mặt khi nghe các nạn nhân là người bình thường. Nó hỏi:

-Liệu các bác sĩ có phân biệt được người thường và ma-cà-rồng không?

-Tất nhiên.

-Bằng cách nào.

-Máu khác nhau.

-Nhưng những xác này đâu còn máu nữa.

-Tế bào ma-cà-rồng cũng không giống người. Nguyên tử hoạt động một cách kỳ lạ trong ma-cà-rồng, vì vậy người ta không thể quay phim, chụp hình họ được. Rồi còn móng tay và những cái răng cứng rắn khác thường nữa.

Trong thời gian bị chúng tôi theo dõi, ông Crepsley không giết ai. Hay ông ta đang chờ cho những ồn ào này lắng xuống rồi mới tiếp tục ra tay?

Hoặc có thể, biết bị chúng tôi theo dõi, ông ta chỉ hành động khi nào cất đuôi được tôi và Evra. Ông Crepsley có rất nhiều mảnh khoé. Dù tôi đã cố gắng không để sót bất kì một cử chỉ nào của ông ta.

Tuy phải ngủ bù gần như suốt ngày, để lấy sức thức đêm, nhưng tôi vẫn thức dậy trước lúc mặt trời lặn mấy giờ để chơi với Debbie. Tôi rất sung sướng khi được ở bên cô bé. Chúng tôi ngồi trong phòng cô nghe nhạc và tán gẫu. Thỉnh thoảng chúng tôi đi dạo hay mua sắm.

Tôi quyết định không để ông Crepsley huỷ hoại tình bạn của hai chúng tôi. Biết nên về sớm, để không lỡ việc theo dõi cùng Evra – vì tôi vẫn nhớ tôi là ai - những tôi không thể cắt giảm những giờ phút bên nhau.

Một chiều thứ bảy, vừa trong rạp chiếu phim ra, Debbie hỏi tôi:

-Sao lúc này bạn không đến vào buổi tối nữa?

Tôi làm bộ rùng mình:

-Sợ ma

-Xạo

Debbie nhéo tay tôi, cười nói. Tôi phạ:

-Ông già không thích mình ra ngoài buổi tối. Ông cảm thấy áy náy vì đi suốt cả ngày, nên buổi tối muốn ba cha con quây quần chuyện trò bên nhau.

-Chắc ông không quan tâm nếu thỉnh thoảng bạn mới đi đâu. Như những ngày đầu bạn mới gặp mình đó.

-Mình phải chuồn ra đó. Ông nổi giận đùng đùng khi biết chuyện. Bắt mình “cắm trại” cả tuần. Vì vậy mình chưa cho bạn gặp ông. Ba mình vẫn chưa hết giận.

-Coi bộ ông già bạn khó dữ há?

-Khó trời thần luôn. Nhưng mình là con mà, biết sao.

Tôi cảm thấy hơi ngượng vì phải nói dối Debbie, nhưng vẫn còn hơn là phải nói ra sự thật. Tôi tùm tùm cười, tưởng tượng khi tiết lộ: “Lão già tôi gọi là cha là một ma-cà-rồng. Lão không phải là cha tôi. Ôi! Lão còn là chính lễ, tôi tin đã giết sáu mạng người”.

-Bạn cười gì vậy.

-Đâu có.

Đúng là một đời sống hai mặt lạ lùng: ban ngày là một đứa con trai bình thường, ban đêm là một ma-cà-rồng theo dõi một ma-cà-rồng khác. Nhưng tôi cũng cảm thấy thú vị. Nếu là hơn một năm trước, tôi đã lo lắng, trăn trở cả đêm mất ngủ, rồi mặt mày ủ rũ như đám ma. Nếu tôi là tôi của thời gian đó, lo chuyện gì chỉ chăm chăm vào một chuyện, thì chắc tôi đã chấm dứt hẹn hò với Debbie rồi.

Bây giờ thì không. Kinh nghiệm sống cùng ông Crepsley và Gánh Xiếc Quái dị làm tôi thay đổi. Tôi có đủ khả năng thủ diễn một lúc hai vai. Thật lòng, tôi khoái sự chuyển vai này: theo dõi Crepsley ban đêm làm tôi thấy mình đã lớn và quan trọng – Darren Shan, người bảo vệ cho thành phố được yên giấc. Bên Debbie những buổi chiều, cho tôi cảm giác lại là đứa con trai bình thường của loài người. Hai thế giới của tôi đều tuyệt vời!

Nhưng điều đó kết thúc khi ông Crepsley xông vào nạn nhân kế tiếp: một người đàn ông to béo.

Chương 12

Lúc đầu tôi không nhận ra là ông Crepsley đang theo dõi ai. Ông ta lượn lờ trên những khu phố sầm uất hàng giờ, quan sát những người đi mua sắm. Rồi thỉnh thoảng ông bám vào tường một tòa nhà, leo thoăn thoắt lên mái.

Tôi bấm điện thoại cho Evra. Nó không bao giờ gọi cho tôi vì sợ ông ta phát hiện. Tôi thì thầm:

-Ông ấy di chuyển lại rồi đó.

-Tốt. Ông ấy ngừng lại một chỗ mình khó lắm. Đúng như trời trồng dưới này, lạnh chết luôn.

-Đi ăn chút gì, nghỉ ngơi mấy phút đi. Ông ấy đi chậm lắm.

-OK. Có muốn mình đem cho cậu món gì không? Cà phê, dồi nướng?

-Thôi. Cám ơn. Giữ liên lạc nhé.

Tôi lần bước theo lão ma-cà-rồng.

Không thể ăn gì khi theo dõi Crepsley. Mũi ông ta rất thính. Tôi phải đem theo nước lã và mẫu bánh mì khô – những món không bốc mùi thơm.

Mấy phút sau, tôi càng lấy làm lạ: những đêm trước ông ta không có phương hướng gì, nhưng đêm nay rõ ràng ông ta có mục đích.

Dù biết là rất nguy hiểm, nếu bị phát hiện, nhưng tôi vẫn phải tiến gần, mới biết được ông ta muốn làm gì.

Ông Crepsley đang nghiêng đầu khỏi mái nhà, chăm chú nhìn xuống con đường phía dưới. Tôi nhìn theo xuống quang cảnh tấp nập, rực rỡ ánh đèn, nhưng không biết ông ta đang tìm kiếm ai. Chỉ khi ánh mắt ông ta ngừng lại trên một đèn đường, tôi mới nhận ra một người đàn ông to béo đang lom khom cột lại giày giầy.

Thì ra vậy! Crepsley đang theo dõi người đàn ông này. Đúng như tôi nghĩ, khi người đàn ông đó vừa đứng dậy đi tiếp, Crepsley chuyển động ngay.

Lùi lại mấy bước, tôi liên lạc với Evra. Nó hỏi:

-Sao rồi?

Tôi nghe tiếng nó đang nhai nhóp nhép và tiếng ồn ào quanh nó. Tôi nói gọn:

-Hành động.

-Trời đất!

Hình như nó chạy ra một nơi yên tĩnh hơn để hỏi:

-Chắc không?

-Chắc. Con mồi đã xuất hiện.

-OK. Cho tớ biết địa điểm của cậu đi.

Kèm theo là tiếng nó thở dài. Tôi không trách nó, vì chính tôi cũng đang rầu rĩ ruột. Cho nó biết tên phố xong tôi dặn thêm:

-Đừng hấp tấp. Họ đi chậm lắm. Giữ khoảng cách chừng mấy con đường. Đừng để ông ta thấy cậu.

-Rõ.

Tôi khóa máy, len lén nhìn theo ông Crepsley. Ông ta theo người đàn ông to béo cho đến khi người đó biến vào một ngôi nhà rất lớn. Chờ chừng nửa tiếng rồi ông Crepsley mới từ từ rảo quanh ngôi nhà, quan sát từng cửa ra vào và cửa sổ. Tôi giữ khoảng cách vừa đủ để nếu ông ta vào nhà, tôi sẽ theo ngay.

Nhưng khônh, quan sát xong, ông Crepsley ngồi nghỉ trên một mái nhà gần đó, nơi rất thuận lợi để thấ rõ từng lối ra vào của ngôi nhà kia. Tôi báo cho Evra. Nó hỏi:

-Ông ta chỉ ngồi đó thôi sao?

-Ngồi và theo dõi.

-Đó là ngôi nhà gì vậy?

Tôi đã đọc những dòng chữ ghi trên tường và mùi tanh tươi của máu loài vật có thể cho tôi biết nơi này là đâu. Tôi bảo:

-Một lò giết mổ.

Im lặng một lúc nó mới nói:

-Hay ông ta chỉ đến vì máu heo bò?

-Không. Nếu thế thì ông ta đã vào rồi. Không phải súc vật đâu, ông ta đến đây vì máu người.

-Hay ông ấy chờ đến khi lò đóng cửa?

-Làm gì có chuyện đó. Lò sát sinh mở cửa suốt đêm.

-Đừng di chuyển trước khi mình đến nhé.

-Dù cậu đến kịp hay không, mình di chuyển, khi Crepsley di chuyển...

Nó tắt máy trước khi tôi nói hết câu.

Mấy phút sau Evra tới chỗ tôi, hơi thở nó nồng nặc mùi hành và mù tạt. Tôi lèm bèm:

-Từ nay cậu chỉ nên ăn bánh mì khô thôi.

-Hay mình chuồn, sợ ông ta ngửi thấy...

-Không sao. Ông ấy ở sát bên lò mổ, mùi máu đánh bật các mùi khác rồi.

-Crepsey đâu?

Nó phải nheo mắt, nhìn theo hướng tôi chỉ một lúc mới nhận ra bóng ông Crepsley. Tôi bảo:

-Chúng ta phải vô cùng thận trọng. Một tiếng động nhỏ là ông ta phát hiện ra ngay.

Nó rùng mình. Chẳng biết vì lạnh hay vì sợ bị ma-cà-rồng tấn công. Chúng tôi phải thở vào hai bàn tay úp ngang miệng. Nếu trời có tuyết, hơi thở có thể lẫn vào màu trắng, đêm nay trời lạnh, nhưng lại rất trong, hơi thở bốc lên như khói.

Chúng tôi ngồi đó tới ba giờ sáng. Nghe tiếng răng Evra va vào nhau, tôi vừa định bảo nó đi về, thì người đàn ông to béo xuất hiện bên lò mổ. Lập tức ông Crepsley bám theo.

Quá muộn để trốn khỏi mắt ông ta, tôi chỉ còn biết thi thảm với Evra:

- Im lặng. Nín thở đi.

Tiến về hướng chúng tôi, với những bước chân trần vững vàng trên mái nhà đóng băng, ông Crepsley chắc chắn đã phát hiện ra chúng tôi, nhưng đôi mắt vẫn chăm chú về người đàn ông kia. Qua khỏi chỗ chúng tôi chẳng năm mét – bóng ông ta lướt qua hai đứa như một bóng ma – rồi ông Crepsley... biến mất.

Evra run rẩy nói:

-Mình tưởng vỡ tim.

Tôi nghe tiếng đập thành thịch quen thuộc trong lồng ngực cậu bé rần (chậm hơn nhịp tim của người bình thường) mỉm cười bảo nó:

- Ổn rồi. Cậu xuống đường đi.

- Ông ấy không đi nhanh. Chúng mình thử đuổi theo xem sao.

- Không thể đoán được khi nào ông ta tăng tốc, nếu người kia lên taxi hay vào thang máy. Tốt nhất là chúng ta tách ra, như vậy, nếu đứa này bị bắt còn có đứa kia.

Evra tuột theo lối cứu hỏa xuống đường. Tôi bắt đầu lần theo dấu ma-cà-rồng và người đàn ông to béo.

Người đàn ông to béo đang thủng thẳng đi ngược lại con đường tôi đã thấy hắn ta cúi xuống buộc giày giầy, qua một con đường vắng vẻ, rồi bước vào một khu nhà.

Hắn sống trong căn hộ trên tầng sáu. Ông Crepsley bước vào một thang máy. Tôi vừa chạy lên cầu thang vừa ngược nhìn lên cuối hành lang.

Tưởng ông Crepsley sẽ mở khóa cửa và tiến vào phòng (mở bất kì loại khóa nào là chỉ chuyện nhỏ đối với ông ta), nhưng ông chỉ quan sát cửa sổ và cửa ra vào, rồi trở lại thang máy.

Tôi chạy xuống cầu thang vừa kịp thấy ông ta ra khỏi khu nhà. Tôi gọi Evra biết hướng đi của ông Crepsley. Mấy phút sau nó lại cùng tôi theo ông ta qua nhiều con phố.

Evra hỏi:

-Sao ông ta không vào phòng gã mập nhỉ?

-Không hiểu. Có lẽ trong phòng có người khác nữa. Hay ông ta định sẽ trở lại sau. Một điều chắc chắn là: ông ta không lên tầng sáu đó để gửi một lá thư rồi.

Khi rẽ vào một ngõ nhỏ, hai đứa tôi bắt gặp Crepsley đang cúi xuống một người đàn bà nằm bất động. Evra nín thở, xông tới. Tôi nắm tay nó, kéo lại. Evra nho nhỏ:

-Làm gì vậy? Không thấy sao? Phải ngăn ông ta...

-Không sao đâu. Ông ta không tấn công, chỉ xin chút máu thôi.

-Chắc không?

-Cậu thấy ông ta hút máu từ cánh tay bà ta? Còn những xác chết được tìm thấy, bị cắt cổ. Mình không làm đâu.

Khi ma-cà-rông bỏ đi, chúng tôi chạy vội lại. Đúngn hư tôi đoán, người đàn bà còn sống, chỉ bị ngất đi. Trên cánh tay trái bà ta có một vết sọc nhỏ xíu, còn mới.

Tôi bảo:

-Đi thôi. Chúng ta không nên ở đây khi bà ta tỉnh lại.

-Còn ông Crepsley?

Tôi ngược lên nhìn trời:

Gần sáng rồi. Chắc chắn ông ta đang trên đường về khách sạn. Mau, nếu chúng ta không kịp về trước, khó mà cắt nghĩa lý do chúng ta vắng mặt lắm.

9. Chương 13

Chập tối hôm sau, Evra đi vòng khu nhà để theo dõi người đàn ông to béo. Tôi ở nhà theo dõi ông Crepsley. Nếu ông ta tới khu nhà của người đó, tôi sẽ cộng tác cùng Evra. Nếu ông ta đi hướng khác, chúng tôi sẽ quyết định sau.

Mặt trời vừa lặn, ông Crepsley thức dậy ngay. Hôm nay ông có vẻ rất phấn chấn. Vừa ăn vừa hỏi:

-Evra đâu?

-Đi mua sắm.

-Một mình?

Ông ngó quanh, tôi tưởng ông ta nghi ngờ hoặc gì, nhưng ông ta tìm lọ muối. Tôi bảo:

-Hình như cậu ấy đi mua quà Giáng sinh.

-Ta tưởng Evra không quan tâm đến những chuyện tầm phào như thế chứ. À, hôm nay ngày mấy rồi?

-Hai mươi tháng Mười Hai.

-Hai mươi lăm là Giáng sinh?

-Đúng vậy.

Crepsley xoa xoa cái sọc, ngẫm nghĩ:

-Lúc đó công việc của ta cũng xong rồi.

-Hả?

-Ta định đi khỏi đây càng mau càng tốt. Nhưng nếu các cháu muốn ở lại dự lễ cũng được. Ta nghe nói khách sạn sẽ mở tiệc chiêu đãi, có không?

-Có.

-Cháu muốn dự?

-Evra và cháu mua quà cho nhau. Chúng cháu muốn dự tiệc, đốt pháo và ăn gà tây. Ông cũng dự cho vui chứ?

Tôi cười nói như thật tình muốn ông ta có mặt.

Nhưng ông ta mỉm cười lắc đầu:

-Ta không ưa những trò ngốc nghếch đó.

Ông Crepsley ra đi, tôi theo ngay. Tôi ngạc nhiên vì ông ta đến thẳng lò sát sinh. Có lẽ người đàn ông mập không phải là mục tiêu của ông ta. Có thể còn chuyện khác – hay người khác – làm ông chú ý hơn.

Trao đổi với Evra qua điện thoại. Nó bảo:

-Hay ông ấy muốn chop gã mập trong lúc đang làm việc?

-Có thể.

Tôi ngập ngừng trả lời. Khó đoán được ý định của một ma-cà-rồng.

Evra vẫn loanh quanh gần khu nhà để theo dõi người đàn ông. Tôi chọn một góc kín đáo làm nơi ẩn núp. Nhưng từ góc này tầm quan sát lò mổ không được tốt như đêm qua. Tuy nhiên vẫn có thể quan sát được ông Crepsley.

Gã mập xuất hiện rất đúng giờ. Theo sau gã là Evra. Tôi mon men tới rìa mái nhà, sẵn sàng nhảy xuống, nếu ông Crepsley ra tay hành động.

Nhưng không có gì xảy ra. Ông Crepsley ngồi im lìm. Tôi và Evra sát bên nhau, những công nhân rì rào trong lò mổ. Ba giờ sáng, gã mập ra về. Ông Crepsley bám theo, và một lần nữa chúng tôi bám theo ông. Nhưng lần này ông ta không lên căn hộ của người đàn ông kia.

Đêm hôm sau mọi chuyện lại tái diễn như thế.

Evra hỏi:

- Ông ta làm trò gì vậy?

Nó lạnh cóng chân tay, nhưng nhất định không bỏ cuộc. Tôi bảo:

-Không biết. Chắc ông ta chờ đợi một thời điểm đặc biệt, như trăng tròn chẳng hạn.

-Mình tưởng trăng chỉ có ảnh hưởng đến ma sói thôi chứ.

-Tớ cũng nghĩ thế. Nhưng không chắc lắm, vì còn nhiều điều ông Crepsley chưa cho tớ biết.

-Chúng mình làm gì nếu ông ta tấn công người kia? Liệu đánh nhau tụi mình có thắng nổi không?

-Đánh đàng hoàng là thua chắc, chỉ có thể... đánh lén thôi.

Tôi rút ra con dao mổ thật rỉ sét. Evra tròn xoe mắt hỏi:

-Lấy ở đâu vậy?

-Hôm nay mình đi một vòng quanh lò giết mổ, làm quen với địa hình, vớ được con dao này ngay sau lò.

-Vũ khí của cậu đấy à?

-Ông ta mà ra tay giết người, tớ của con dao này ngay cổ...

-Đùa! Ông ta lạnh lẽo thế, chỉ một thoáng sơ sẩy là cậu tiêu đời.

-Tớ làm được, vì ông ta sẽ bị bất ngờ.

Tôi nhìn thẳng nó, nói tiếp:

-Tớ biết hai đứa mình đều nhất trí cùng nhau làm chuyện này, nhưng mình muốn làm chuyện này một mình...

-Không được.

-Mình phải làm một mình, vì cậu không di chuyển nhanh bằng mình. Hơn nữa, nếu mình thất bại, cậu còn có thể chờ dịp khác, khi ông ta ngủ chẳng hạn...

-Tại sao cả hai chúng ta không cùng chờ. Lý do chúng ta ở đây để là xác định ông ta có thật sự giết người không. Nếu đúng vậy, và chúng ta có đầy đủ bằng chứng, chúng ta sẽ đợi một dịp...

-Không. Tôi không để ông ta giết con người đó.

-Cậu chẳng hiểu gì ông ta cả. Còn nhớ mình bảo sáu người chết có thể là ma quỷ không? Biết đâu gã mập này là một...

-Tôi cóc cần. Tôi chỉ đồng ý theo ông ta vì ông ta đã thuyết phục tôi: ông ta không là kẻ xấu, không giết người. Nhưng nếu ông ta giết người, tôi cũng có tội, vì chính tôi đã tin tưởng mà tiếp tay cho ông ta suốt thời gian này. Tôi đã không thể làm gì để ngăn chặn việc giết sáu người kia, nhưng nếu có thể ngăn chặn vụ thứ bảy này, tôi quyết phải làm.

Evra thở dài:

-Thôi được, tùy cậu.

-Cậu không can thiệp chứ?

-Không. Mình hứa.

-Kể cả khi mình gặp nguy hiểm, cần giúp?

Nó ngập ngừng một lúc rồi bảo:

-Được. Kể cả như vậy.

Tôi nắm chặt tay Evra:

-Evra, cậu là một người bạn tốt.

Nó rầu rĩ nói:

- Cậu nghĩ vậy sao? Chờ cho đến khi cậu bị ông Crepsley đập cho tơi tả, vừa chạy vừa gào lên kêu cứu, và mình thì làm ngơ. Lúc đó cậu mới thấy mình là một thằng bạn như thế nào.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhung-cau-chuyen-ky-la-cua-darren-shan-tap-3-dia-dao-mau>